

Jb kapitola 1.

[1] Byl muž v zemi Úsu jménem Jób; byl to muž bezúhonný a přímý, bál se Boha a vystříhal se zlého. [2] Narodilo se mu sedm synů a tři dcery. [3] Jeho stáda čítala sem tisíc ovcí, tři tisíce velbloudů, pět set spřežení skotu a pět set oslic. Měl také velmi mnoho služebnictva. Ten muž předčil všechny syny dávnověku. [4] Jeho synové strojivali doma hodokvasy, každý ve svůj den, a zvali i své tři sestry, aby s nimi hodovaly a pily. [5] Když uplynuly dny hodokvasu, Jób pro ně posílal a posvěcoval Je. Za časného jitra obětoval oběti zápalné za každého z nich; říkal si totiž: "Možná, že moji synové zhrželi a zlořečili v srdci Bohu." Tak činil Jób po všechny dny. [6] Nastal pak den, kdy přišli synové Boží, aby předstoupili před Hospodina; přišel mezi ně i satan. [7] Hospodin se satana zeptal: "Odkud přicházíš?" Satan Hospodinu odpověděl: "Procházel jsem zemi křížem krážem." [8] Hospodin se satana zeptal: "Zdalipak sis všiml mého služebníka Jóba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého." [9] Satan však Hospodinu odpověděl: "Cožpak se Jób bojí Boha bezdůvodně? [10] Vždyť jsi ho ze všech stran ohradil, rovněž jeho dům a všechno, co má. Dílu jeho rukou žehnáš a jeho stáda se na zemi rozmohla. [11] Ale jen vztáhni ruku a zasáhni všechno, co má, hned ti bude do očí zlořečit." [12] Hospodin na to satanovi odvětil: "Nuže, měj si moc nade vším, co mu patří, pouze na něho ruku nevztahuj." A satan od Hospodina odešel. [13] Nastal pak den, kdy Jóbovi synové a dcery hodovali a pili víno v domě svého prvorozeného bratra. [14] Tu přišel k Jóbovi posel a řekl: "Právě orali s dobyt看em a při něm se popásaly oslice. [15] Vtom přitrhli Šebovci, pobrali je a čeled' pobili ostřím meče. Unikl jsem jenom já a oznamuji ti to." [16] Ještě nedomluvil, když přišel další a řekl: "Z nebe spadl Boží oheň, zachvátil ovce a čeled' pozřel. Unikl jsem jenom já a oznamuji ti to." [17] Ještě nedomluvil, když přišel další a řekl: "Kaldejeci rozdělení do tří houfů napadli velbloudy, pobrali je a čeled' pobili ostřím meče. Unikl jsem jenom já a oznamuji ti to." [18] Ještě nedomluvil, když přišel další a řekl: "Tvoji synové a dcery hodovali a pili víno v domě svého prvorozeného bratra. [19] Vtom se zvedl od pouště silný vítr a opřel se ze všech čtyř stran do domu. Ten se na mladé lidi zřítíl a oni zahynuli. Unikl jsem jenom já a oznamuji ti to." [20] Tu Jób povstal, roztrhl svou řízu a oholil si hlavu. Potom padl k zemi, klaněl se [21] a pravil: "Z života své matky jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím. Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno." [22] Při tom všem se Jób nijak neprohřešil a neřekl proti Bohu nic nepatřičného.

Jb kapitola 2.

[1] A nastal opět den, kdy synové Boží přišli, aby předstoupili před Hospodina; přišel mezi ně i satan, aby i on předstoupil před Hospodina. [2] Hospodin se satana zeptal: "Odkud přicházíš?" Satan Hospodinu odpověděl: "Procházel jsem zemi křížem krážem." [3] Hospodin se satana zeptal: "Zdalipak sis všiml mého služebníka Jóba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého. Ve své bezúhonnosti setrvává dosud, ačkoli jsi mě proti němu podnítil, abych ho bezdůvodně mořil." [4] Satan však Hospodinu odpověděl: "Kúži za kúži! Za sebe samého dá člověk všechno, co má. [5] Ale jen vztáhni ruku a dotkni se jeho kostí a jeho masa, hned ti bude do očí zlořečit." [6] Hospodin na to satanovi odvětil: "Nuže, měj si ho v moci, avšak ušetři jeho život." [7] A satan od Hospodina odešel a ranil Jóba od hlavy k patě ošklivými vředy. [8] Jób vzal stěp, aby se mohl škrábat, a posadil se do popela. [9] Jeho žena mu však řekla: "Ještě se držíš své bezúhonnosti? Zlořeč Bohu a zemř." [10] Ale on jí odpověděl: "Mluvíš jako nějaká bláhová žena. To máme od Boha přijímat jenom dobro, kdežto věci zlé přijímat nebudeme?" Při tom všem se Jób svými rty neprohřešil. [11] O všem tom zlém, co Jóba potkalo, se doslechli jeho tři přátelé a přišli každý ze svého místa: Elifaz Témanský, Bildad Šúchský a Sófar Naamatský. Dohodli se spolu, že mu půjdou projevit soustrast a potěšit ho. [12] Rozhlíželi se po něm už zdaleka, ale nemohli ho poznat. Propukli v hlasitý pláč, roztrhli své řízy a rozhazovali nad hlavou k nebi prach. [13] Seděli potom spolu s ním na zemi po sedm dní a nocí a slova k němu žádný nepromluvil, neboť viděli, že jeho bolest je nesmírná.

Jb kapitola 3.

[1] Pak otevřel Jób ústa a zlořečil svému dni. [2] Jób mluvil takto: [3] "Ať zanikne den, kdy jsem se zrodil, noc, kdy bylo řečeno: 'Je počat muž.' [4] Ať se onen den stane temnotou, shůry Bůh ať po něm nepátrá, svítání ať se nad ním nezaskví. [5] Temnota a šerá smrt ať jsou jeho zastánci, ať se na něj snese temné mračno, zatmění dne ať na něj náhle padne. [6] A tu noc, tu mrákota ať vezme, ať se neteší, že je mezi dny roku, do počtu měsíců ať se nedostane. [7] Ta noc ať je neplodná, žádné plesání ať do ní nepronikne. [8] Ať ji zatratí, kdo zaklínají den, ti, kdo dovedou vyburcovat livjátana. [9] Hvězdy ať se zatmí, nežli začne svítat, ať nevzejde světlo, když je bude očekávat, aby nespátřila řasy zory, [10] neboť neuzavřela život mé matky, neskrýla trápení před mým zrakem. [11] Proč jsem nezemřel hned v lůně, nezahynul, sotvaže jsem vyšel ze života matky? [12] Proč jsem byl brán na kolena a nač kojen z prsů? [13] Ležel bych teď v klidu, spal bych, došel odpočinku [14] spolu s králi a zemskými rádcy, jimž z toho, co zbudovali, zbyly trosky, [15] nebo s velmoži, co měli plno zlata a domy si naplnili stříbrem, [16] nebo jako zahrabaný potrat - nebyl bych tu, jako nedonošený plod, který nespátřil světlo. [17] Svěvolníci přestanou tam bouřit, zemdleni tam dojdou odpočinku, [18] vězňové jsou rovněž bez starostí, neslyší křik poháněče, [19] malý i velký jsou si tam rovni, otrok je tam svobodný, bez pána. [20] Proč dopřává Bůh bédnému světlo, život těm, kdo mají v duši hořkost, [21] kdo toužebně čekají na smrt - a ona nejde, ač ji vyhledávají víc než skryté poklady, [22] těm, kdo radostí by jásali a veselili se, že našli hrob? [23] A proč muži, kterému je cesta skryta, ji Bůh zatarasil? [24] Místo abych pojedl, jen vzdychám, nářek ze mne tryská jako voda; [25] čeho jsem se tolik strachoval, to mě postihlo, dolehlo na mě to, čeho jsem se lekal. [26] Nepoznal jsem klidu ani míru ani odpočinutí - a přišla bouře."

Jb kapitola 4.

[1] Na to navázal Elifaz Témanský slovy: [2] "Neponeseš těžce, zkusí-li to někdo s tebou mluvit? Kdo se však dokáže zdržet domluvy? [3] Hle, tys napomínal mnohé, ruce ochablé jsi posiloval, [4] tvé domluvy pozvedaly klopýtajícího, podlomená kolena jsi utvrzoval. [5] Teď došlo na tebe a těžce to neseš, sotva tě to zasáhlo, hned naplněn jsi hrůzou. [6] Nedůvěřuješ už ve svou bohobojnost? Nedává ti naději tvůj bezúhonný život? [7] Jen se rozpomeň, kdo z nevinných kdy zhynul? Kde upadli přímí do záhuby? [8] Pokud jsem já viděl, jen ti, kdo se obírají ničemnostmi, ti, kdo rozsívají trápení, je také sklídí. [9] Hynou Božím dechem, když zavane jeho hněv, je s nimi konec. [10] Lev řve, kňučí mladý lvíček, lvíčatům jsou zuby vyraženy. [11] Bez úlovku hyne lev a lví mláďata se rozeběhnou. [12] Così se ke mně příkradlo, mé ucho zachytilo šelest; [13] při přemítání o nočních viděních, když na lidi se snáší mrákota, [14] přepadl mě strach a třásl jsem se, všechny kosti se mi strachem chvěly, [15] když jakýsi duch mě mýjel, chlupy se mi zježily po těle. [16] Stanul - ale jeho zjev jsem nerozeznal, jen podoba jakási stanula před mým zrakem a v tichu jsem slyšel hlas: [17]

'Což je člověk spravedlivější než Bůh, čistší muž než jeho Učitel?' [18] Nemůže-li věřit vlastním služebníkům, shledává-li omylnost i na andělech, [19] tím spíše na těch, kteří přebývají ve hliněných domech a svým základem tkví v prachu; ty rozmáčkne snadněji než mola. [20] Než se setká ráno s večerem, už budou rozdrčení, nežli si to uvědomí, navždy zhynou. [21] Bývá s nimi vytrženo i jejich stanové lano; umírají, ale ne v moudrosti.

Jb kapitola 5.

[1] Jen si volej, odpoví ti někdo? Na koho ze svatých se obrátíš? [2] Pošetilce zabijí vztek, žárlivost usmrcuje prostoduché. [3] Viděl jsem, jak pošetilec zakořenil, vím však, že jeho příbytek propadne zatracení, [4] Jeho synům záchrana se vzdálí, v bráně budou zdeptáni, nevysvobodí je nikdo. [5] Hladový sní jeho sklizeň, i z trní si ji vezme, žíznivý po jeho majetku baží. [6] Ničemnost přec nevchází z prachu, trápení nekličí z pudy, [7] Člověk je však zrozen pro trápení a jiskry, aby létaly vzhůru. [8] Spíše bych se dotazoval Boha, svoji záležitost předložil bych Bohu, [9] který dělá věci veliké a nevyzpytatelné, nesčíslné divy: [10] Dává mi déšť, polím sesílá vláhu, [11] ponižené staví na vysoké místo, zarmocení docházejí spásy; [12] chytrákům však hatí plány, aby jejich ruce neprovedly to, čeho jsou schopni; [13] moudré jejich chytrostí dovede lapit, takže záměr potměšilců nadobro se zvrtné: [14] ve dne s temnotou se střetávají, v pravé poledne tápou jak v noci; [15] ubožáka od meče zachraňuje, z jejich úst a z jejich pevné ruky; [16] a tak nutný má naději, ale podlost musí zavřít ústa. [17] Věru, blaze člověku, jehož Bůh trestá; kázeň Všemocného neodmítej. [18] On působí bolest, ale též obváže rány, co rozdrtil, vyléčí svou rukou. [19] Z šesti soužení tě vysvobodí, v sedmi nezasáhne tě nic zlého, [20] vykoupí tě ze smrti v čas hladu a za války z moci meče, [21] před bičem jazyka budeš ukryt, nebudeš se bát, až přijde zhouba, [22] vysměješ se zhoubě, hladomoru; a neboj se zemské zvěře, [23] vždyť budeš mít smlouvu s kamením na poli a polní zvěř bude žít pokojně s tebou, [24] shledáš, že je pokoj ve tvém stanu, dohlédneš-li na svůj příbytek, neshledáš hříchu, [25] shledáš, že tvé potomstvo je četné, tvoji potomci že jsou jak bylina země, [26] do hrobu sestoupíš ve zralosti, jako se sváží požaté obilí ve svůj čas. [27] Hle, toto jsme vyzpytovali, tak je tomu. Poslechni a sám to poznáš."

Jb kapitola 6.

[1] Jób na to odpověděl: [2] "Kéž by bylo dobře svázáno mé hoře a mé neštěstí na vážky přiloženo! [3] Věru, těžší je než mořský písek, že se mi až slova pletou, [4] neboť ve mně vězí střely Všemocného, můj duch se napájí jejich jedem, seřadily se proti mně hrůzy Boží. [5] Hýká snad divoký osel, když má mladou trávu, bučí snad býk nad svou pící? [6] Což lze bez soli jíst něco mdlého? Má nějakou chuť vaječný bílek? [7] Štítím se dotýkat toho, co by můj chléb znečistilo. [8] Kéž přijde, oč žádám, a kéž Bůh dá, v co naději skládám, [9] aby mě Bůh ráčil rozmáčknot jak mola, pohnout rukou, odlomit mě z kmene. [10] Bylo by to pro mne potěšením, navzdor nelítostrným bolestem bych poskakoval, neboť slova Svatého jsem nezatajil. [11] Kde naberu sílu, abych to přečkal? Kdy to skončí, abych to vydržel? [12] Je snad z kamene má síla a mé tělo z bronzu? [13] Cožpak mi pomoci není? Záchrana je mi odepřena? [14] Kdo své milosrdenství bližnímu odeprá, ten opouští bázeň Všemocného. [15] Mí bratři jsou věrolomní, nestáli jak potok, jak koryta potoků, které se vytrácejí, [16] jsou kalné od ledu, když sníh nad nimi taje, [17] v čas léta se vypaňují, jeho žárem mizejí ze svého místa, [18] jen stružkami jejich tok se vine, plynou v pustotu a zanikají. [19] Vyhlížely je karavany z Témy, s nadějí k nim hleděly výpravy ze Šeby, [20] za své doufání však musely se stydět, přišli k nim a zklamaly se. [21] I vy jste teď, jako byste nebyly, při tom děsném pohledu vás jala bázeň. [22] Řekl jsem snad: 'Dejte mi' či: 'Platěte za mne vlastním zbožím' [23] nebo: 'Zachraňte mě z rukou protivníka' či snad: 'Vykupte mě z rukou ukrutníků'? [24] Poučte mě a já zmlknu, vysvětlíte mi, v čem jsem chybil. [25] Přímá slova mohou zjiřit ránu, a co sledujete, že mi stále domlouváte? [26] Chcete mě snad kárat za má slova? Cožpak mluví do větru ten, kdo si zoufá? [27] Věru, metáte los o sirotka, svého druha jste ochotni prodat. [28] Buďte tak laskavi a obraťte se ke mně, což bych vám mohl do očí lhat? [29] Zadržte, ať nespáchá se podlost, zadržte, ať je tady ještě moje spravedlnost! [30] Což může být na mém jazyku nějaká podlost? Nepoznám mé patro to, co vede do neštěstí"

Jb kapitola 7.

[1] Zdalí není člověk na zemi podroben v službu, nejsou jeho dny jako dny nádeníka? [2] Jako baží otrok po stínu a jak nádeník čeká na výdělek, [3] tak se mi dostaly dědictvím daremné měsíce, noci plné trápení se staly mým údělem. [4] Když uléhám, ptám se: 'Kdy už vstanu?' a pak zase: 'Kdy se snese večer?' Syt jsem toho, na lůžku se převalovat do rozbřesku. [5] Mé tělo je obaleno červy a strupy plnými prachu, kůže mi puká a mokvá. [6] Rychleji než tkalcův člunek uběhly mé dny, skončily v naprosté beznaději. [7] Bože, pomni, že můj život uprchne jak vítr a nic dobrého už nikdy nespátí mé oči. [8] Neuzří mě oko, jež mě vidávalo, budou-li mě tvoje oči hledat, nebudu tu. [9] Oblak se rozplyne, zmizí; stejně kdo sestoupí do podsvětí, už nevystoupí, [10] nevrátí se nikdy zpět do svého domu, neobjeví se už na svém místě. [11] A tak bránit nemohu svým ústům, mluvím ze mne úzkost mého ducha, lká ze mne hořkost mé duše. [12] Jsem snad moře nebo dračí netvor, že proti mně staviš stráž? [13] Řeknu-li si: 'Potěší mě moje lože, mé lůžko mi ulehčí v mém lkání', [14] děsíš mě skrze sny a přepadáš mě viděními, [15] že bych spíše volil zardoušení, spíše smrt než kruté trápení. [16] Život se mi zprotivil, nechci žít věčně, už mě nech, mé dny jsou pouhý vánek. [17] Co je člověk, že mu přikládáš význam, že se jím zabýváš v srdci, [18] že na něj dohlížíš každého rána a každou chvíli ho zkoušíš? [19] Proč svůj zrak ode mne neodvrátíš, nenecháš mě ani slinu polknout? [20] Zhřešil-li jsem, co mám podle tebe dělat, hlídači lidí? Proč sis mě vzal za terč, až jsem se stal břemenem sám sobě? [21] Proč mi přestupek můj nepromineš, nesejmeš ze mne mou vinu? Již uléhám do prachu a až mě budeš za úsvitu hledat, nebudu již."

Jb kapitola 8.

[1] Na to navázal Bildad Šúchský slovy: [2] "Chceš takhle rozprávět ještě dlouho? Slova tvých úst jsou jako prudký vítr. [3] Což Bůh křiví právo, Všemocný snad překrucuje spravedlnost? [4] Jestliže tví synové se proti němu prohřešili, vydal jsi v moc jejich nevěrnosti. [5] Budeš-li však za úsvitu hledat Boha a o milost prosit Všemocného, [6] budeš-li rzyi a přímý, jistě bude nad tebou bdít a obnoví tvůj příbytek pro tvou spravedlnost. [7] Pakli toho, cos měl prve, bylo málo, převelice vzroste, co budeš mít potom. [8] Jen se zeptej předešlého pokolení, a co vyzkoumali jejich otcové, buď hotov slyšet. [9] Jsme tu jenom od včerejška, nic jsme nepoznali, naše dny jsou na zemi jen stínem. [10] Oni tě však poučí, řeknou ti všichno, a ze svého srdce pronesou řeč. [11] Cožpak roste rákos, kde není bažina? Může bez vody vzrůst síť? [12] Ještě raší, posekat je nelze, a schne dříve než ostatní"

tráva. [13] Tak je tomu se stezkami všech, kteří na Boha zapomněli, naděje rouhače přijde vničeč; [14] ve své důvěřivé jistotě se zklame, jeho doufání - toť pavučina. [15] Opře se o svůj dům, ale ten neobstojí, podrží se ho, on však nebude stát. [16] Na slunci je plný mízy, jeho výhonek přerůstá ze zahrady, [17] jeho kořeny se proplétají kamennými valy, lze jej vidět i v kamenných domech. [18] Je-li však vyhlazen ze svého místa, ono se ho zřekne: 'Nikdy jsem tě nevidělo.' [19] Hle, takové jsou radosti jeho cesty; z jeho prachu vyraší hned jiný. [20] Ovšem, bezúhonného Bůh nezavrhně ani ruku zlovolníků neposílí. [21] Jistě naplní tvá ústa smíchem a hlaholem tvé rty. [22] Kdo tě nenávidí, budou oblečeni v hanbu, po stanu svévolných nezbude nic."

Jb kapitola 9.

[1] Jób na to odpověděl: [2] "Vskutku vím, je tomu tak, což může člověk být před Bohem spravedlivý? [3] Kdo by s ním chtěl vésti spor, z tisíce otázek jedinou nezodpoví. [4] On má srdce moudré a nesmírnou sílu, což dojde pokoje ten, kdo se mu vzepře? [5] On přenáší hory, než by se kdo nadál, převrací je v hněvu; [6] země pohne z místa, až se její sloupy chvějí. [7] Slunci rozkáže - a nesmí vzejít, zapečeťuje i hvězdy, [8] sám nebesa roztahuje, kráčí po hřebenech mořských vln, [9] on udělal souhvězdí Lva, Orióna i Plejády a souhvězdí jižní. [10] Dělá věci veliké a nevyzpytatelné, nesčíslné divy. [11] Jde-li mimo mne, nevidím ho, miji-li mě, ani ho nepostřehnu. [12] Jestliže co uchvátí, kdo ho donutí to vrátit, kdopak se ho zeptá: 'Co to děláš?' [13] Bůh, ten hněv svůj neodvrací, sami pomocníci Netvora se před ním musí shrbit. [14] Jak bych mu já tedy mohl odpovídat? Jak bych před ním volil svoje slova? [15] Jemu neuměl bych odpovědět, i kdybych byl spravedlivý; svého Soudce jenom o milost bych prosil. [16] A kdybych i zavolal, aby mi odpověděl, nevěřím, že přál by sluchu mému hlasu. [17] Vždyť mě zachvacuje vichrem, bezdůvodně rozmnožuje moje rány, [18] ani oddechnout mi nedá a jen hořkostí mě sytí. [19] Má-li kdo nesmírnou sílu, má ji on, a co se týče soudu, kdopak jiný mě předvolá? [20] I kdybych byl spravedlivý, za svévolníka mě prohlásí má ústa, a kdybych byl bezúhonný, prohlásí mě za křivého. [21] Jsem bezúhonný. Nic na sebe nevím. Protiví se mi už život. [22] Je to jedno, proto říkám: On skončuje s bezúhonným jako se svévolníkem. [23] A když bičem náhle usmrcuje, ze zoufalství nevinných si činí posměch. [24] Země byla vydána v moc svévolníka a on přikrývá tvář jejich soudců; když ne on, kdo tedy? [25] Mé dny byly rychlejší než spěšný posel, uprchly a neužily dobra, [26] prolétly jak rákosové čluny, jako orel na kořist se vrhající. [27] Řeknu-li si: Zapomenu na své lkání, smutku zanechám a pookřeji, [28] hned se všeho toho trápení zas lekám, neboť vím, že trest mi nepromineš. [29] Jestliže jsem si svévolně vedl, co se budu namáhat pro nějaký přelud? [30] I kdybych se umyl sněhem, dlaně si očistil louhem, [31] přece bys mě vnořil do takové jámy, že by si mě hnusil i můj šat. [32] On přec není jako já, abych mu odpovídal, abychom v soud vešli spolu. [33] Není mezi námi rozhodčího, jenž by vložil ruku na nás oba. [34] Kéž by odňal ode mne svou hůl a nepřepadal mě jak postrach. [35] Mluvil bych a nebál se ho, ale v mém případě tomu tak není."

Jb kapitola 10.

[1] Život mě omrzl, dám teď volný průchod svému lkání, budu mluvit v hořkosti své duše. [2] Řeknu Bohu: Za svévolníka mě nepokládej, dej mi vědět, proč vedeš spor se mnou. [3] K čemu je ti dobré, že mě týráš? Zprotivil se ti výtvar tvých rukou, že dávaš zářit záměrům svévolníků? [4] Cožpak máš tělesné oči, což se díváš stejně jako člověk? [5] Jsou tvoje dny jako dny člověka, léta tvá jako dny muže, [6] že vyhledáváš můj přečin a že pátráš po mém hříchu? [7] Vždyť víš, že svévolník nejsem, a že nikdo nevysvobodí z tvé ruky. [8] Tvé ruce mě ztvárnily a udělaly se vším všudy, a teď najednou mě hubíš. [9] Prosím, upamatuj se, že jsi mě učinil jako hlínu a že mě obracíš v prach. [10] Což jsi mě nenalil do nádoby jako mléko a jako sýr nenechal srazit? [11] Přiděl jsi mě kůži a masem, propletl mě šlachami a kostmi, [12] nakládal jsi se mnou milosrdně, dals mi život a tvůj dohled střežil mého ducha. [13] Ale ve svém srdci ukryls toto - bylo to tvým úmyslem, to vím - : [14] že proti mě budeš ve střehu, jestliže zhřeším, že nenecháš bez trestu můj přečin. [15] Běda mně, kdybych byl svévolně jednal! Ač jsem spravedlivý, hlavu nepozvedám, hanbou přesycen vidím své pokoření. [16] Kdybych se pozvedal, jak lev bys mě honil, svoji divuplnou moc bys opět na mně zjevil. [17] Stavěl bys proti mně nové svědky, stupňoval své roztrpčení na mě, vystřídaly by se u mne celé voje. [18] Proč jsi mě vyvedl z matčina lůna! Kéž bych byl zhynul a žádné oko mě nespátilo. [19] Byl bych, jako bych nikdy nebyl, byl bych nesen ze života matky k hrobu. [20] Což není mých dnů tak málo? Kéž by toho nechal a odstoupil ode mne, abych trochu okřál, [21] dřív než půjdu tam, odkud návratu není, do země temnot a šeré smrti, [22] do země temné jak mračno, do šera smrti, kde není řádu, kde záblesk svítání je jako mračno."

Jb kapitola 11.

[1] Na to navázal Sófar Naamatský slovy: [2] "Má takové množství slov zůstat bez odpovědí? Má mluvkva být v právu? [3] Mohou lidé k tomu, co povidáš, mlčet? Máš ty se dál vysmívat a nikdo tě neusadí? [4] Žikáš: 'Co jsem zastával, je ryzí, jsem před tebou čistý.' [5] Jen kdyby Bůh promluvil a otevřel rty proti tobě, [6] prozradil by ti taje moudrosti: dvojnásobný trest k záchraně vede. Věz, že Bůh chce zapomenout na tvé nepravosti. [7] Dokážeš vystihnout Boha či obsáhnout dokonalost Všemocného, [8] jež nebesa převyšuje? Co chceš dělat? Hlubší je než podsvětí. Co o tom víš? [9] Její míra je delší než země, širší nežli moře. [10] Chce-li změnit, uzavřít, svolat, kdo ho odvrátí? [11] Ano, on zná falešníky, vidí ničemnosti - a srozuměn není. [12] Může tupec dostat rozum? Narodí se hříbě divokého osla jako člověk? [13] Jestliže teď napraviš své srdce a vztáhneš své ruce k Bohu, [14] jestliže dáš ruce pryč od ničemností, nepřipustíš, aby ve tvém stanu přebývala podlost, [15] tedy pozdvihneš tvář bez poskvrny, budeš jak odlitý z bronzu, nepocítíš bázně, [16] zapomeš na trápení, bude ve tvých vzpomínkách jak voda, která uplynula. [17] Nadejde ti věk jasnější nad poledne, chmury obrátí se v jitro. [18] Doufej, naděje ti kyne, pohled, budeš uléhat v bezpečí. [19] Budeš odpočívat a nikdo tě nevydělá, získat tebe budou si přát mnozí, [20] kdežto svévolníkům vypoví zrak, ztratí útočiště, jejich nadějí je: vydechnout duši."

Jb kapitola 12.

[1] Jób na to odpověděl: [2] "Vy jste vskutku ten pravý lid, s vámi vymře moudrost! [3] Ale já mám také rozum jako vy, nejsem pozdější než vy; kdopak tohle neví? [4] Jsem k posměchu i vlastnímu příteli, jemuž Bůh odpoví, když volá; v posměchu je spravedlivý, bezúhonný. [5] Bezstarostný smýšlí o zániku pohrdavě, sám stojí pevně, když nohy jiných vravorají! [6] Stany zhoubců zůstávají nerušené, v bezpečí jsou ti, kdo popouzejí Boha, i

ten, kdo chce Boha mít v své moci. [7] Avšak dobytka se zeptej, poučí tě, nebeského plectva, ono ti to poví, [8] poučí tě i křoviska země, mořské ryby vyprávět ti budou. [9] Kdo z nich všech by nevěděl, že ruka Hospodinova to učinila [10] a že v jeho ruce je život všeho, co žije, duch každého lidského tvora. [11] Zda nezkouší ucho slova jako patro ochutnává pokrm? [12] Což jen u kmetů je moudrost a rozumnost pouze v dlouhém věku? [13] Moudrost, ta je u Boha, i bohatýrská síla, u něho je rozvaha i rozum. [14] Co rozboří, nikdo nezbuduje, zavře dveře za někým a otevřít je nelze. [15] Když zadrží vody, přijde sucho, když je vypustí, pak podvracejí zemi. [16] U něho je moc i pohotová pomoc, patří mu, kdo chybuje, i ten, kdo svádí. [17] Rádce odvádí vyslečené, ze soudců činí ztřeštěnce, [18] pouta králů rozvazuje, pásem ovazuje jejich bedra, [19] kněze odvádí vyslečené, vyvrací prastaré rody, [20] odnímá řeč spolehlivým, starcům bere soudnost, [21] opovržením zahrne urozené, uvolňuje hráze řečišť, [22] odkrývá hlubiny temnot a na světle vyvádí, co je v šeru smrti, [23] pronárodům dává vzrůst i zánik, rozprostírá pronárody i odvádí je, [24] bere rozum náčelníkům lidu země, zavádí je do bezcestných pustot, [25] aby tápali v temnotě beze světla, ano, zavádí je jako opilého.

Jb kapitola 13.

[1] Hle, to všechno spatřilo mé oko, mé ucho to vyslechlo, rozumím tomu. [2] Co víte vy, to vím také, nejsem zpozdilejší než vy. [3] Ano, budu mluvit se Všemocným, obhájit se chci před Bohem. [4] Ale vy jste šířitelé klamu, lékaři k ničemu, vy všichni. [5] Kéž byste konečně zmlkli, bylo by to od vás moudré. [6] Slyšte, jak se budu hájit, důvody mých rtů sledujte s pozorností. [7] To v zájmu Boha mluvíte podlost, mluvíte lest kvůli němu? [8] Chcete se zastávat Boha nebo vést spor místo něho? [9] Bude-li vás zkoumat, dopadnete dobře? Či ho chcete obloudit, jako lze obloudit člověka? [10] Tvrdě vás potrestá, budete-li jednat pokoutně a stranit. [11] Což vás neohromí jeho vznešenost, nepadne na vás strach z něho? [12] Vaše připomínky jsou pořekadla z popela, čím se oháníte, je pouhá hlína. [13] Zmlkněte přede mnou, ať mohu mluvit, pak ať se přese mne přežene cokoli. [14] Chci nasadit svou kůži, dát svůj život v sázku. [15] I kdyby mě zabil a já už neměl co očekávat, přece bych chtěl před ním obhájit své cesty. [16] Vždyť on je má spása. Rouhač k němu nemá přístup. [17] Slyšte, slyšte mou řeč, dopřejte sluchu tomu, co vám sdělím. [18] Hleďte, předkládám svou při, vím, že budu uznán spravedlivým. [19] Kdo chce se mnou vésti spor? Budu-li mlčet, zhynu. [20] Jen dvojí mi, Bože, nečiň, a nebudu se před tebou skrývat: [21] Vzdal ode mne svoji ruku a strach z tebe ať mě nepřepadá. [22] Zavolej, a já se ozvu, nebo budu mluvit já, a odpovíš mi. [23] Kolik je mých nepravostí a mých hříchů? Dej mi poznat mou nevěrnost a hřích. [24] Proč skrýváš svou tvář a pokladáš mě za svého nepřítele? [25] Chceš postrašit odvátý list, honit suché stéblo? [26] Věru, znamenáš si na mě trpké věci, přičítáš mi nepravosti mého mládí, [27] svíráš do klády mé nohy, dáváš pozor na všechny mé stezky, zanášíš si každou šlápotu mých nohou. [28] Člověk se rozpadá jako něco zetlelého, jako příkrývka rozežraná moly.

Jb kapitola 14.

[1] Člověk narozený z ženy má krátký věk, avšak nepokoje do sytosti. [2] Jako květ vzejde a zvadne, prchá jako stín a neobstojí. [3] Přesto na něj upíráš svůj zrak a přivádíš mě na soud s tebou. [4] Kdo dokáže, aby čistě vzešlo z nečistého? Vůbec nikdo. [5] Jestliže jsou stanoveny jeho dny, počet jeho měsíců je ve tvé moci, nepřekročí cíl, jež jsi mu vytkl. [6] Odvrát' od něho své oči, ať si pooddechne jako nádeník, který je rád, že má den za sebou. [7] Stromu zbývá aspoň naděje, že i když podřít, začne rašit znovu a že jeho výhonky růst nepřestanou, [8] byť' odumřel jeho kořen v zemi a na prach ztrouchnivěl jeho pařez. [9] Jak ucítí vodu, pučí znovu, rozvětví se jako mladý stromek. [10] Zemře-li muž, rozpadne se. Zhyne-li člověk, kam se poděl? [11] Z moře se vytratí vody, řeka opadne a vyschne; [12] člověk ulehne a nepovstane a dokud nebesa budou, neprocitne, ze spánku se neprobudí. [13] Kéž bys mě skryl v podsvětí a schoval mě, než pomine tvůj hněv, stanovil mi lhůtu a pamatoval na mě. [14] Kdyby mohl ožít muž, jenž zemřel, čekal bych po všechny dny své služby, až budu vystřídán. [15] Zavolal bys a já bych se ozval, až se ti zasteskne po díle tvých rukou. [16] A kdybys pak počítal mé kroky, nedbal bys už mého hřichu, [17] zapečetěna by byla do uzlíku má nevěrnost, moji nepravost bys zastřel. [18] Také hora se rozpadne a zřítí, i skála se pohne z místa; [19] voda kameny omílá, svým proudem odplaví prach země; tak ničíš naději člověka. [20] Dotíráš na něho vytrvale, dokud neodejde, měníš jeho tvář a vyhostíš ho. [21] Neví, jsou-li jeho synové ve cti, není mu známo, jsou-li v nevážnosti. [22] Tělo bolestmi ho souží, sám nad sebou truchlí."

Jb kapitola 15.

[1] Na to navázal Elifaz Témanský slovy: [2] "Může moudrý člověk hlásat tak naduté vědomosti, naplnit si břicho větrem od východu? [3] Obhajovat se slovem, jež k ničemu není, řečmi, které neprospějí? [4] Ty sám porušuješ bázeň Boží, rozjímat před Bohem znemožňuješ. [5] Tvá ústa jsou zajedno s tvou nepravostí, jazyk chytrácky jsi zvolil. [6] Ne já, nýbrž tvá ústa tě usvědčují ze svévole, tvoje rty vypovídají proti tobě. [7] Jsi snad zrozen jako první z lidí, přišels na svět dříve než pahorky? [8] Vyslechls důvěrný rozhovor Boží, že strhuješ jen na sebe moudrost? [9] Co víš, abychom to nevěděli, čemu rozumíš, a nám to není známé? [10] Šediví i kmet jsou mezi námi, věkem ctihodnější než tvůj otec. [11] Boží útechy jsou tobě málo, když láskyplně s tebou mluví? [12] Co tě připravuje o rozum? Proč blýskáš očima? [13] Svým duchem se stavíš proti Bohu, vypouštíš z úst nehorázná slova. [14] Co je člověk? Je snad bez poskvrny? Což může být spravedlivý, kdo se zrodil z ženy? [15] Hle, on ani na své svaté nedá a nebesa nejsou v jeho očích bez poskvrny, [16] což teprve ohavný a zvrhlý člověk, který pije podlost jako vodu? [17] Poslouchej mě, co ti sdělím. Budu ti vyprávět, co jsem uzřel, [18] co hlásali moudří, co jim netajili jejich otcové, [19] ti, jimž jediným byla dána země, takže cizák mezi nimi nepřecházel: [20] Svévolník se úzkostlivě chvěje po všechny dny, hrůzovládci počet jeho let je ukryt. [21] Jeho uši slyší zvuk strašlivých zvěstí, v čas pokoje přijde na něj zhoubce. [22] Nevěří, že by se z temnot vrátil - je vyhlédnut pro meč. [23] Poplašeně bloudí, že není chléb, ví, že je mu připraven den temnot. [24] Soužení a úzkosti ho přepadají, dotírají na něho jako král k útoku připravený, [25] neboť vztáhl ruku proti Bohu, počínal si vyzývavě proti Všemocnému, [26] rozběhl se proti němu se skloněnou šíjí, pod hustým krunýřem svých štítů. [27] Svoji tvář zahalil tukem, ztučněl na slabinách. [28] Usadil se ve zničených městech, v neobývatelných domech, hrozících zřícením. [29] Nezůstane bohatý a jeho statek neobstojí, jeho majetek se na zemi nerozmůže. [30] Nevyjde z temnot, jeho výhonek sežehne plamen; sám zajde dechem svých úst. [31] Ač nevěří v šalebnost, bude jí zaveden, výměnou sklídí zase jen faleš. [32] Než vyprší jeho den, plné odměny se dočká, jeho ratolest se nebude zelenat, [33] bude jako vinná réva, když shazuje nedozrálé hrozny, nebo jak oliva shazující květy. [34] Spolek rouhačů zůstane neplodný, oheň zhltná stany úplatkářů; [35] plodí trápení a rodí ničemnosti, jejich lúno připravuje lest."

Jb kapitola 16.

[1] Jób na to odpověděl: [2] "Slyšel jsem už mnoho podobného, těšíte mě všichni jen trápením. [3] Kdypak skončí to mluvení do větru? Co tě rozjítřuje, že tak odpovídáš? [4] Také bych mohl mluvit jako vy, kdybyste vy byli na mém místě, ohánět se proti vám slovy, potřásat nad vámi hlavou. [5] Já bych vám však svými ústy dodával odvalu, svými rty bych šetrně projevil soustrast. [6] Promluví-li, nezůstanu ušetřen bolesti, když od toho upustím, co ztratím? [7] Naplňuje mě teď, Bože, malomyslností, že jsi zpusťošil celou mou pospolitost. [8] Zasáhl jsi mě, mám na to svědka, je jím má vychrtlost, ta mi to do očí dokazuje. [9] Jeho hněv mě rozsápal, zanevřel na mě, skřípe na mě svými zuby; můj protivník zaostřuje na mě svůj zrak. [10] Dokořán na mně otvírají ústa, potupně mě políčkují a všichni se na mě hrnou. [11] Bůh mně dal v plen padouchovi, napospas mě vydal spárům svévolníků. [12] Žil jsem poklidně, on však mnou zacloumal, uchopil mě za šíji a roztříštil mě; učinil mě svým terčem. [13] Obklíčili mě jeho střelci, nelítostně roztíná mé ledví, moji žluč vylévá na zem. [14] Drásá mě, jsem celý rozdrásaný, doráží na mě jako bohatýr. [15] Na svou zjizvenou kůži jsem si vzal žínici, svůj roh jsem do prachu sklonil. [16] Tvář mi opuchla od pláče, na má víčka padlo šero smrti, [17] ač násilí na mých rukou nelpí a má modlitba je ryzí. [18] Země, krev mou nepřikrývej, můj křik ať nenajde místa klidu! [19] Ale nyní, hle, mám svědka na nebesích, můj přímluvce je na výšinách. [20] Ať se mi přátelé posmívají, moje oko hledí v slzách k Bohu. [21] Kéž je muži dáno hájit se před Bohem, lidskému synu před jeho bližním. [22] Vždyť až přejde počet mých let, půjdu stezkou, z níž se nenavrátím.

Jb kapitola 17.

[1] Na duchu jsem zlomen, mé dny dohasly, jen hrob mi zbývá. [2] Co posměšků zakouším, stále mě napadají, oka nezamhouřím. [3] Slož u sebe za mě záruku, kdo jiný by se zaručil rukoudáním? [4] Jejich srdce prozíravosti jsi zbavil, a proto je nevyvyšíš. [5] Přátelům se pochlebuje, vlastním synům vypoovídá zrak. [6] Učinil mě pořekadlem lidu, tím, na nějž se plívá. [7] Můj zrak pohasi hořem, všechny mé údy jsou už jen stín. [8] Poctiví nad tím žasnou, nevinny je pobouřen rouhačem. [9] Spravedlivý se však přidrží své cesty, kdo má čisté ruce, bude ještě odvážnější. [10] Vy všichni, obraťte se a pak přijďte, moudrého však mezi vámi nenacházím. [11] Mé dny pomíjejí, moje záměry se hatí, přání mého srdce ztroskotala. [12] Noc vydávají za den, mluví o světle, kde temnota je blízko. [13] I kdybych měl naději, podsvětí bude mým domem, lože si ustelu ve tmách. [14] Jámě řeknu: 'Tys můj otec', červům: 'Matko má, má sestro.' [15] Kde mám jakou naději a splnění mé naděje kdo spatří? [16] Závory podsvětí zapadnou, až se spolu do prachu uložíme."

Jb kapitola 18.

[1] Na to navázal Bildad Šúchský slovy: [2] "Jak dlouho ještě povedete tyhle řeči? Rozvažte to a pak budem mluvit. [3] Proč jsme ceněni jak dobytek, jsme snad nečistí ve vašich očích? [4] Ty, který sám sebe v hněvu rozsápáváš, kvůli tobě má být opuštěna země, má se skála přemístit ze svého místa? [5] Avšak světlo svévolníka zhasne, plamen jeho ohně nezazáří, [6] světlo v jeho stanu ztemní, zhasne nad ním jeho kahan. [7] Těsno bude jeho rázným krokům, vlastní plány přivedou ho k pádu, [8] nohama se zaplete do sítě, prochází se po pletivu nad pastí, [9] za patu se chytí do osidla, zadrhne se kolem něho smyčka. [10] Na zemi je ukryt na něj provaz, nástraha na něho na pěšině. [11] Ze všech stran ho přepadají hrůzy, ženou se mu v patách. [12] Ať vychrtne jeho síla, bědy ať mu připraví pád! [13] Ať po kusech sžírá jeho kůži, ať mu kníže smrti pozře údy. [14] Vytržen z bezpečí svého stanu musí kráčet v náruč Krále hrůzy. [15] V jeho stanu se zabydlí, co mu nepatřilo, po jeho příbytku bude roztroušena síra. [16] Zdola mu uschnou kořeny a svrchu mu uvadnou větve. [17] Jeho památka vymizí ze země, nezůstane po něm nikde jméno. [18] Vyženou ho ze světla do temnot, zapudí ho pryč ze světa. [19] Nezůstane mu nástupce a následník v jeho lidu, z místa, kde pobývá, nikdo nevyvázne. [20] Nad jeho dnem strnou děsem na západě, na východě se jich zmocní hrůza. [21] Tak to dopadne s příbytky bídáků, s místem, kde neznali Boha."

Jb kapitola 19.

[1] Jób na to odpověděl: [2] "Jak dlouho ještě mě budete trápit a mučit svými řečmi? [3] Nejméně desetkrát už jste mi utrhalí na cti. Vy se nestydíte se mnou tak nestoudně jednat? [4] I kdybych opravdu chybil, mé pomýlení zůstane na mně. [5] Chcete se opravdu nade mne vynášet a tupit mě svými domluvami? [6] Uznejte přece, že mi Bůh křivdí, zatahl kolem mne loveckou síť. [7] Úpím-li pro násilí, zůstávám bez odpovědi, o pomoc volám a zastání není. [8] Mou cestu zahradil zdí, že nemohu projít, mé stezky obestřel temnem. [9] Mou slávu ze mne svlékl a sňal korunu z mé hlavy. [10] Ze všech stran mě boří, abych zašel, vyvrátil mou naději jako strom. [11] Rozpálil se na mě hněvem, považuje mě za svého protivníka. [12] Společně přitáhly jeho houfy, navršily proti mně svou cestu a táboří kolem mého stanu. [13] Mé bratry ode mne vzdálil, moji známí se mi odcizili, [14] moji příbuzní mě opustili, kdo se ke mně znali, zapomněli na mě. [15] Hosté mého domu i mé služky mě pokládají za cizího, v jejich očích jsem cizozemec. [16] Když zavolám na otroka, neodpoví, svými ústy se ho musím doprošovat. [17] Můj dech se oškliví i mé ženě, vlastním dětem páchnu. [18] I padouši se mě štítí, když chci povstat, spílají mi, [19] všichni moji důvěrní přátelé si mě hnuší, ti, které jsem miloval, se ke mně obracejí zády. [20] Jsem vyzáblý, kost a kůže, vyvázl jsem jenom s kůží kolem zubů. [21] Smilujte se, smilujte se nade mnou, přátelé moji, neboť se mě dotkla ruka Boží. [22] Proč mě pronásledujete jako Bůh a nemůžete se nasytit mého masa? [23] Kéž by byly mé řeči sepsány, vyznačeny jako nápis [24] rydlem železným a olovem, do skály trvale vytesány! [25] Já vím, že můj Vykupitel je živ a jako poslední se postaví nad prachem. [26] A kdyby mi i kůži sedřeli, ač zbaven masa, uzřím Boha, [27] já ho uzřím, pro mne tu bude, mé oči ho uvidí, ne někdo cizí, mé ledví po tom prahne v mé nitru. [28] žikáte: 'Jak ho chytit?' Ve mně prý je příčina všeho. [29] Lekejte se meče. Mečem na nepravosti je rozhořčení. Poznáte soud Všemocného."

Jb kapitola 20.

[1] Na to navázal Sófar Naamatský slovy: [2] "Jak tak o tom přemítám, musím odporovat, proto abych si pospíšil. [3] Důtku, jež mě uráží, vyslechnout musím, ale můj rozumný duch mi velí odpovědět. [4] Což nevíš, že je to tak odjakživa, od chvíle, co byl člověk postaven na zemi, [5] že plesání svévolníků trvá krátce a radost rouhačů jen okamžik? [6] I když ve své povznesenosti se vypíná až k nebi a jeho hlava se dotýká oblaků, [7] navždy

zanikne tak jako jeho výkal, a kdo jej viděl, řeknou: 'Kde je?' [8] Odlétne jak sen a nenajdou ho, bude zaplašen jako vidění noční. [9] Oko, jež ho spatřovalo, už ho nezahledne, nikdo ho na jeho místě neuvidí. [10] Jeho synové se budou chtít zalíbit nuzným, vlastními rukama vrátí, co svou silou získal. [11] I když jeho kosti jsou plny mladistvé svěžesti, i ta s ním ulehne do prachu. [12] Ať si mu zloba připadá v ústech sladká a přechovává ji pod jazykem, [13] kochá se v ní, nevzdá se jí, zadržuje ji na svém patře, [14] jeho pokrm se mu v útrokách změní, stane se mu ve vnitřnostech zmijím jedem. [15] Nahltal se majetku, ale vyzvrátí jej, Bůh mu jej vyžene z břicha. [16] Bude sát zmijí jed, hadí jazyk ho zabije. [17] Nebude se dívat na tekoucí vody, na řeky, potoky medu a mléka. [18] VýtěŘek vrátí, nezhltně jej, nad ziskem z obchodu nebude jásat. [19] Odstrkoval a opouštěl nuzné, uchvátí dům, ač jej nestavěl. [20] V nitru však nepoznal klidu, to, po čem dychtil, ho nezachrání. [21] Před jeho žravostí nic neobstálo, proto jeho blahobyt nebude trvalý. [22] Při nejhojnějším nadbytku mu bude úzko, dopadnou na něho ruce všech bédných. [23] Jen ať si plní své břicho, Bůh na něho sešle svůj planoucí hněv, jeho útroby zasáhne sprškou šípů. [24] Bude prchat před železnou zbrojí a postřelí ho bronzový luk. [25] Střela pronikne mu zády, blesk jeho žlučí; zajde obklopen přízraky. [26] Všechna temnota je pro něj uchována, pohltí ho oheň, který nerozdmýchal člověk, zle dopadne v jeho stanu i ten, kdo vyvázl. [27] Nebesa zjeví jeho nepravost a země povstane proti němu. [28] Víno z jeho domu se nepřestěhuje jinam, rozplyne se v den Božího hněvu. [29] To je úděl svévolného člověka, určený Bohem, Bohem mu přičenené dědictví.

Jb kapitola 21.

[1] Jób na to odpověděl: [2] "Poslouchejte dobře mou řeč, potěšíte mě tím. [3] Strpte, abych též promluvil; až domluvíme, posmívejte se. [4] Týká se mé lkání jen člověka? Což nemám důvod být netrpělivý? [5] Obrátte se ke mně, užasnete; dejte si na ústa ruku: [6] Když se rozpomínám, jsem naplněn hrůzou, mého těla se zmocňuje zděšení. [7] Proč naživu zůstávají svévolníci? Dožijí se vysokého věku, rozmohou se, kupí statky, [8] své potomstvo mají pevně kolem sebe, své potomky mají před očima, [9] v jejich domech je pokoj beze strachu, Boží hůl na ně nedopadá. [10] Jejich býk nebývá připouštěn nadarmo, jejich kráva se otelí a nezmetá. [11] Vypouštějí jako stádo své nezvedce a jejich děti skotačí. [12] Hulákají při bubínku a cítaře a radují se za zvuku flétny. [13] Tráví své dny v pohodě a do podsvětí sestupují v mžiku. [14] Bohu říkají: 'Jdi pryč od nás, nechcem o tvých cestách vědět. [15] Kdo je Všemocný, že mu máme sloužit, co nám prospěje obracet se na něj?' [16] Avšak svůj blahobyt nemají v svých rukou. Necht' jsou mi vzdáleny záměry svévolníků. [17] Jak náhle hasne kahan svévolníků a přicházejí na ně bědy! Bůh jim dá za úděl útrapy v svém hněvu, [18] jsou jak sláma ve větru a jako plevy uchvácené vichrem. [19] Bůh prý uchovává jejich ničemnosti jejich synům. Kéž splatí přímo jemu, aby to poznal! [20] Kéž na vlastní oči spatří svou bídu, vypije si kalich rozhořčení Všemocného. [21] Zajímá ho, co se stane s jeho domem po něm, když je počet jeho měsíců odměřen? [22] Bude někdo učit Boha vědomostem? On soudí přece i vysoko postavené. [23] Jeden zemře v plném květu, zcela bezstarostný, klidný, [24] jeho dížka je plná mléka a jeho kosti jsou prosáklé morkem. [25] Druhý zemře s hořkou duší, aniž okusil co dobrého. [26] Společně ulehnu do prachu a pokryjí je červi. [27] Hle, já vím, co zamýšlíte, vaším záměrem je způsobit mi příkoří. [28] Žikáte zajisté: 'Kde je dům urozeného? Kde je stan, v němž přebývali svévolníci?' [29] Což jste se neptali mimojdoucích, neporozuměli jste jejich znamením? [30] V den béd bude zlý ušetřen, bude odnesen v den hrozných prchlostí. [31] Kdo mu vytkne jeho cestu, kdo mu odplatí za to, co napáchal? [32] Až bude odnesen do hrobky, nad jeho rovem se bude bdít. [33] Hroudy v jámě budou mu lehké; potáhnou se za ním všichni lidé, bude jich před ním bezpočet. [34] Jak mě chcete těšit takovými přeludy? Vaše odpovědi - samá věrolomnost."

Jb kapitola 22.

[1] Na to navázal Elífaz Témanský slovy: [2] "Znamená před Bohem něco muž? Věru, prozíravý dbá na svoje činy. [3] Což se Všemocný zajímá o tvou spravedlnost, jsou mu tvoje bezúhonné cesty ziskem? [4] Trestá tě snad za to, že se ho bojíš, za to s tebou vchází v soud? [5] Tvá zloba je velká, tvá nepravost nekonečná. [6] Bezdůvodně jsi bral zástavu od bratří, svlékal jsi z nich šat a nechával je nahé, [7] znaveného neosvěžils vodou, hladovému odepřel jsi chleba. [8] Země patří tomu, kdo má pevnou paži, bude na ní sídlit ten, koho Bůh milostivě přijal. [9] Tys však s prázdnou posílal pryč vdovy, paže sirotků jsi drtil. [10] Proto jsou kolem tebe osidla, náhlý strach tě plní hrůzou, [11] pro tmu nevidíš a spousty vod tě přikrývají. [12] Což není Bůh vysoko nad nebesy? Pohled vzhůru na hvězdy, jak jsou vyvýšeny. [13] A ty říkáš: 'Copak Bůh ví, skrze temné mráčky co může soudit?' [14] Oblaka ho zahalují, takže nevidí; prochází se kdesi po obvodu nebes.' [15] Chceš se držet stezky dávnověku, po níž chodívali mužové propadlí ničemnostem, [16] kteří byli zasaženi, ačkoli čas nenadešel, proudem zatopeni do základů? [17] Žikávali Bohu: 'Jdi pryč od nás.' Co jiného jim měl Všemocný udělat? [18] Jejich domy naplňoval blahobytem. Necht' jsou mi vzdáleny záměry svévolníků! [19] Spravedliví to uvidí a zaradují se, nevinný se jim vysměje: [20] ŠZničení jsou ti, kdo na nás útočili, a co po nich zbylo, pozřel oheň.' [21] Měj se k Bohu důvěrněji, ať užiješ pokoje. Vzejde ti z toho jen užitek. [22] Přijímej z jeho úst naučení, vkládej si do srdce jeho slova. [23] Vráť-li se k Všemocnému, budeš vybudován, vzdálíš-li od svého stanu podlost. [24] Odlož do prachu svá zlatá zrnka, mezi potoční skaliska ofírské zlato. [25] Pak bude Všemocný sám tvým zlatem, bude ti hromadou stříbra. [26] Ve Všemocném najdeš svoje blaho, budeš pozvedat svoji tvář k Bohu. [27] Budeš-li ho prosit, vyslyší tě, a ty budeš plnit svoje sliby. [28] Rozhodneš-li se pro něco, stane se tak, a na tvých cestách bude zářit světlo. [29] Až budou jiní poníženi, řekneš: 'Ó pýcho!' Bůh zachrání ty, kdo klopiš oči. [30] Zachrání toho, kdo není bez viny; bude zachráněn pro čistotu tvých rukou."

Jb kapitola 23.

[1] Jób na to odpověděl: [2] "Také dnes zní moje lkání vzpurné, vzdychám pod rukou, která mě tíží. [3] Kéž bych věděl, kde ho najdu. Vydal bych se k jeho sídlu, [4] předložil bych mu svou při a plno důkazů by podala má ústa. [5] Chtěl bych vědět, jakými slovy by odpověděl, porozumět tomu, co mi řekne. [6] Ukáže svou velkou moc, až povede spor se mnou? Nikoli, jistě by mi dopřál sluchu. [7] Jako přímý bych se před ním obhajoval, navždy unikl bych svému soudci. [8] Půjdu-li vpřed, není nikde, jestliže zpět, též ho nepostřechnu, [9] jestliže něco učiní vlevo, neuzřím ho, skryje-li se vpravo, neuvídím to. [10] Zato on zná moji cestu; ať mě zkouší, vyjdu jako zlato. [11] Má noha se přidržela jeho kroků, držel jsem se jeho cesty, neodhýlil jsem se, [12] od příkazů jeho rtů jsem neodstoupil, řeči jeho úst jsem sřezil víc než vlastní cíle. [13] Rozhodne-li se k čemu, kdo to zvrátí? Udělá, co se mu zachce. [14] Jistě splní, co mi určil, má k tomu dost moci. [15] Proto se ho hrozím, chci mu porozumět, ale mám z něho strach. [16] Bůh naplnil úzkostí mé srdce, Všemocný mě naplnil hrůzou. [17] Jen proto jsem v temnotách provždy neumlkl, že se přede mnou zahalil mračnem."

Jb kapitola 24.

[1] Když nejsou před Všemocným skryty časy, proč ti, kdo ho znají, jeho dny nepostřehnou? [2] Mocní posouvají mezníky, pasou uchvácené stádo, [3] odvádějí osla sirotkům a vdově berou býka do zástavy, [4] ubožáky odstrkují z cesty; musejí se skrývat všichni utištění v zemi. [5] Ti jsou jak divocí oslové v poušti: vycházejí za svou prací, za úsvitu hledají si pokrm, v pustině hledají chléb pro omladinu. [6] Sklízejí z pole, jež není jejich, oberou vinici svévolníka. [7] Nocují nazí, protože nemají oděv ani příkrývku v chladu; [8] prudkými horskými dešti promočeni nemají útočiště, ke skále se tisknou. [9] Tamti uchvacují sirotka od prsu, vymáhají zástavu od utištěného. [10] Tito chodí nazí, bez oděvu, hladoví snášejí cizím snopy; [11] mezi jejich zídkami lisují olej, šlapou ve vinných lisech a mají žízeň, [12] ston umírajících zaznívá z města, proklání volají o pomoc. Avšak tyto nepatřičnosti Bůh nepůsobí. [13] Tamti se bouří proti světlu, neznají se k Božím cestám, nesetrvávají na jeho stezkách. [14] Za světla povstává vrah a vraždí utištěného ubožáka, i v noci se plíží jako zloděj. [15] Též oko cizoložníka se drží v přítmí, říká: 'Nikdo mě nespátří', tvář si zahaluje rouškou. [16] Za tmy se do domů vloupávají, za dne se zamykají, o světle nechtějí vědět. [17] Jim všem je jitra šerem smrti, s hrůzami šeré smrti se znají. [18] Takového rychle vezme voda, jeho úděl na zemi je zločenecký, neobrací se na cestu do vinic. [19] Suchopár a žár pohlcuje sněhové vody a podsvětí ty, kdo hřeší. [20] Ať na něho zapomeneme i matčino lůno, ať si na něm pochutnají červi; nebude ho nikdy vzpomenu. Podlost bude roztržena jako dřevo. [21] Odírá neplodnou, která nerodí, a vdově neprokáže dobrodiní. [22] I vznešené zachovává Bůh svou mocí; povstane-li, nikdo si není životem jist. [23] Dopřává člověku bezpečí a on se má oči opřít, ale oči má upřené na jejich cesty. [24] Nakrátko jsou povýšeni a už zanikají, sehnuti jsou jako ti, co hynou, vadnou jako vršky klasů. [25] Není tomu tak? Kdo obviní mě ze lži? Kdo moji řeč za nic nemá?"

Jb kapitola 25.

[1] Na to navázal Bildad Šúchský slovy: [2] "Vladařství a strach jsou v ruce toho, jenž na svých výšinách působí pokoj. [3] Je možno jeho houfy sečíst? Nad kým nevzchází jeho světlo? [4] Což může člověk být před Bohem spravedlivý a čistý ten, kdo se zrodil z ženy? [5] Jestliže ani měsíc nesvítl jasně, nejsou-li ani hvězdy čisté před jeho zrakem, [6] což teprve lidský červ, lidský syn, červíček pouhý!"

Jb kapitola 26.

[1] Jób na to odpověděl: [2] "Jak pomůžeš tomu, komu chybí síla? Jak zachrániš vysílené rámě? [3] Jak poradíš tam, kde chybí moudrost? Jak seznámíš s tím, co skýtá hojnou pomoc? [4] Komu povídáš ta slova? Čí to dech vychází z tebe? [5] Stíny zemřelých se úzkostně chvějí, i vody dole a co v nich přebývá. [6] Podsvětí je před ním obnaženo, říše zkázy nepřikryta. [7] On roztáhl sever nad pustotou, nad nicotou zavěsil zemi, [8] vody zabaluje do oblaků, mračno pod nimi se neprotáhne; [9] svůj trůn zahaluje, rozprostírá nad ním oblak. [10] Na vodní hladině vykroužil obzor, kde končí světlo i tma. [11] Sloupy nebes se chvějí a trnou, když okřikne vody; [12] svou mocí vzdouvá moře, svou rozumností Netvora zdolal. [13] Jeho duch dal nebesům velkolepost, jeho ruka proklála útočného hada. [14] Hle, to je jen část jeho cest; zaslechli jsme o něm pouhý šelest, kdo může porozumět hlémání jeho bohatýrské síly?"

Jb kapitola 27.

[1] Jób pak pokračoval v pronášení svých průpovědí takto: [2] "Jakože živ je Bůh, on upírá mi právo, Všemocný naplnil hořkostí mou duši. [3] Ale dokud budu dýchat, dokud Boží dech bude v mých chřípích, [4] mé rty nevysloví podlost a můj jazyk nebude hovořit lstivě. [5] Jsem dalek toho prohlásit vás za spravedlivé, dokud nezhygnu, své bezúhonnosti se nevzdám, [6] setrvám ve spravedlnosti a neochabnu, srdce nebude mě hanět za žádný můj den. [7] Můj nepřítel však ať je na tom jako svévolník, a ten, kdo proti mně povstává, jako bídák. [8] Jakou naději na zisk má rouhač, vezme-li mu Bůh život? [9] Bude Bůh poslouchat jeho křik, až bude v tísní? [10] Najde blaho ve Všemocném, bude přivolávat Boha v každém čase? [11] Chci vás poučit o Boží moci, netajit, jak tomu je s Všemocným. [12] Hle, sami jste to všichni uzřeli, proč se tedy oddáváte přeludům? [13] Toto je před Bohem úděl člověka svévolného, dědictví ukrutníků, jež dostanou od Všemocného: [14] Rozmnoží-li se jejich synové, přijde na ně meč, jejich potomci se nenasytí chlebem; [15] ty co vyvážnou, ty pohřbí smrt, jejich vdovy nebudou je oplakávat. [16] Kdyby někdo nakupil stříbra jak prachu a navrší oděv jak hlíny, [17] co navrší, to oblékne spravedlivý a stříbro případně nevinnému. [18] Svůj dům postavil jako mol, jako chatrč, kterou si udělal hlídač. [19] Boháč ulehne a už se nesebere, než rozevře oči, nebude tu. [20] Hrůzy ho dostihnou jako přívál vod, vichřice ho zachvátí v noci, [21] odnese ho východní vítr a bude pryč, vichr jej odváne z jeho místa. [22] Tím ho Bůh postihne nelítočně, před jeho rukou bude marně prchat. [23] Budou nad ním tleskat rukama a ušklíbnu se nad místem, kde býval."

Jb kapitola 28.

[1] Stříbro má své naleziště a zlato místo, kde se čistí, [2] železo se získává z prachu, z rudy se taví měď. [3] Člověk překonává tmu, prozkoumává v říši šeré smrti temný kámen do každého koutku. [4] Proráží šachtu daleko od místa, kde přebývá. Zapomenuti, bez půdy pod nohama, na laně se houpou a kývají, vzdáleni lidem. [5] Země, z níž vzhází chléb, je vespod zpřevracena jakoby ohněm; [6] v jejím kamení je ložisko safírů, jsou v něm i zlatá zrnka. [7] Dravý pták tam nezná stezku, oko luňáka ji nezahledne, [8] mládě šelmy po ní nešlapalo, lev po ní nevléče kořist. [9] Člověk vztáhl ruku po křemeni, hory zpřevracel až do základů, [10] do skal vytesal štoly, jeho oko spatřilo kdejaký skvost, [11] zamezil prosakování proudících vod, a co se tají v zemi, vynáší na světlo. [12] Ale moudrost, kde se najde? Kde je místo rozumnosti? [13] Člověk nezná její cenu, v zemi živých se nenajde. [14] Propastná tuň praví: 'Ve mně není', moře říká: 'Já ji nemám'. [15] Nelze ji získat za lístkové zlato, její hodnota se nevyváží stříbrem, [16] nemůže být zaplácena oříským zlatem, vzácným karneolem či safírem. [17] Nedá se srovnat se zlatem či se sklem ani směniti za věci z ryzího zlata, [18] natož za korál a křišťál; moudrost má větší cenu než perly. [19] Nedá se srovnat s kúšským topasem, nedá se zaplatit nejčistším zlatem. [20] Odkud tedy přichází moudrost? Kde je místo rozumnosti? [21] Je utajena před očima všeho živého, zahalena i před nebeským ptactvem. [22] žíše zkázy a smrt říkají: 'Pouze jsme zaslechly pověst o ní.' [23] Jenom Bůh rozumí její cestě, on zná také její místo, [24] neboť on dohlédne až do končin země, vidí

vše, co je pod nebem. [25] Když větru udělil prudkost a vody odměrkou změřil, [26] když dešti stanovil cíl a cestu bouřnému mračnu, [27] hned tehdy ji viděl a vyprávěl o ní, učinil ji nepohyblivou a také ji prozkoumal [28] a řekl člověku: 'Hle, bát se Panovníka, to je moudrost, vystříhat se zlého, to' rozumnost.'

Jb kapitola 29.

[1] Jób pak pokračoval v pronášení svých průpovědí takto: [2] "Kéž by mi bylo jako za předešlých měsíců, jako za dnů, kdy mě Bůh střežil, [3] kdy jeho kahan mi nad hlavou zářil a já jsem temnotou šel v jeho světle, [4] jako se mi vedlo za dnů mé svěřesti, kdy můj stan byl místem důvěrného rozhovoru s Bohem, [5] kdy ještě Všemocný byl při mně a kolem mne moje čeleď, [6] kdy se mé nohy koupaly ve smetaně a skála mi vylévala potoky oleje. [7] Když jsem procházel branou vzhůru k městu, abych na náměstí zaujal své místo, [8] mladíci, jak mě viděli, ztichli, kmeti povstávali a zůstali stát, [9] velmoži se vystříhali řečí, kladli si na ústa ruku, [10] hlas vévodů tichl, jazyk jim přilnul k patru. [11] Čí ucho o mně slyšelo, ten mi blahořečil, a oko, které mě vidělo, svědčilo pro mě, [12] že jsem utištěného zachránil, když volal o pomoc, i sirotek, který neměl, kdo by mu pomohl. [13] Žehnání hynoucího se snášelo na mne a srdce vdovy jsem pohnul k plesání. [14] Oblékal jsem spravedlnost, to byl můj oděv; jak říza a turban bylo mi právo. [15] Slepému jsem byl okem a kulhavému nohou, [16] ubožákům jsem byl otcem, spor neznámých jsem rozsuzoval, [17] bídákovi jsem však zvyrážel tesáky, ze zubů mu vyrval kořist. [18] Žákal jsem: 'Zahynu se svým hnízdem a rozmnožím své dny jako Fénix. [19] Můj kořen se rozloží při vodách, na mém větroví bude nocovat rosa. [20] Moje sláva se mi bude obnovovat a můj luk v mé ruce bude stále pružný.' [21] Poslouchali mě a na mě čekávali, umlkali při mé radě; [22] po mém slovu už nic neměnili, má řeč na mě kanula jak rosa. [23] Čekávali na mě jako na dešť, otvírali ústa jak po jarním dešti. [24] Usmíval jsem se na ně, když ztráceli víru, a oni neodmítali světlo mé tváře. [25] Když jsem volil cestu k nim, seděl jsem v čele, bydlel jsem jako král mezi houfy, jako ten, kdo těší truchlivé.

Jb kapitola 30.

[1] Avšak nyní se mi vysmívají ti, kteří jsou mladší než já, jejich otců jsem si vážil tak málo, že jsem je nestavěl ani ke svým ovčáckým psům. [2] K čemu je mi síla jejich rukou, když zhylnula jejich svěřest? [3] Nouzí a hladověním vyčerpání ohlodávají suchopár od včerejška pustý, zpustošený, [4] trhají lebedu mezi křovím a kořen kručinky jim je chlebem. [5] Byli vypuzeni z obce, pokřikovali za nimi jako za zlodějem; [6] musejí bydlet ve srázných úvalech, v podzemních slujích a pod útesy, [7] hýkají v křoví, zalezlí pod kopytami, [8] bloudové, bezejmenní, ze země vymrskaní. [9] A teď jsem jim předmětem popěvků a řečí; [10] hnusí si mě a vzdalují se ode mne, nestydí se mi do tváře plivat. [11] Bůh rozvázal mé stanové lano, pokořil mě, a oni všechny zábrany odhodili. [12] Vystávají z pravé strany jako roj, podrážejí mi nohy, navršili proti mně cesty svých běd, [13] rozkopali moji stezku, usilují o můj pád a nebrání jim nikdo. [14] Jakoby širokou průrvou přicházejí, valí se uprostřed trosek. [15] Proti mně se obrátily hrůzy, jako vítř pronásledují mě za šlechetnost, jako oblak odplynula moje spása. [16] A nyní je vylita má duše ve mně, chopily se mě dny pokoření. [17] V noci mě bodá v kostech, hlodá mě bolest neutuchající. [18] Pro úpornou bolest se změnil můj oděv, sevřela mě jako pás suknici; [19] jsem smeten do bláta, podoben prachu a popelu. [20] Volám k tobě o pomoc, a ty mi neodpovídáš, stojím tu, můj pro mě pochopení. [21] Změnil ses mi v krutého protivníka, strojíš mi úklady svou mocnou rukou. [22] Unášíš mě větrem jako na voze, až mě opouštějí smysly. [23] Vím, že mě předáš smrti, přivedeš do domu, kde se setká všechno živé. [24] Nikdo nepodá ruku do sutin, kdyby z nich hynoucí o pomoc volal. [25] Neplakal jsem snad za krušných dnů, nestaral jsem se o ubožáka? [26] Dobro jsem s nadějí očekával, a přišlo zlo, čekal jsem na světlo, a přišlo mračno. [27] Mé útroby neklidně vřou, mám před sebou dny utrpení. [28] Chodím zarmoucen, ačkoli nepálí slunko, povstávám ve shromáždění a volám o pomoc. [29] Stal jsem se bratrem šakalů, druhem pštrosů. [30] Kůže na mně zčernala, kosti mám horkostí rozpálené. [31] Má citara zní při truchlení, moje flétna při hlasu plačících."

Jb kapitola 31.

[1] "Uzavřel jsem smlouvu se svými očima, jak bych se tedy směl ohlížet za pannou? [2] Jaký je úděl od Boha shůry, dědictví od Všemocného z výšin? [3] Zdali ne bědy pro bídáka a neštěstí pro pachatele ničemnosti? [4] Nevidí snad Bůh mé cesty a nepočítá všechny mé kroky? [5] Jestliže jsem licoměrně jednal a moje noha spěchala za lstí, [6] ať mě Bůh zváží na vážkách spravedlnosti a pozná mou bezúhonnost. [7] Jestliže se můj krok odchytil z cesty a mé srdce si šlo za mýma očima nebo poskvřna ulpěla na mých dlaních, [8] ať jiný sní, co zaseju, a moji potomci ať jsou vykořeneční. [9] Jestliže se mé srdce dalo zlákat cizí ženou a já jsem strojil nástrahy u dveří svého druha, [10] ať moje žena jinému mele a jiní ať se sklánějí nad ní. [11] Byla by to přece mrzkost, nepravost hodná odsouzení, [12] byl by to oheň, jež zžírá v říši zkázy, který do kořenů zničí všechnu mou úrodu. [13] Jestliže jsem porušil právo svého otroka či otrokyně, když se mnou vedli spor, [14] co bych měl udělat, až Bůh povstane, co mu odvětim, až mě bude stříhat? [15] Což ten, který mě učinil v mateřském životě, neučinil i jeho, nebyl to týž, který nás připravil v lůně? [16] Jestliže jsem odmítl nuzákovno přání, oči vdovy nechal hasnout v beznaději [17] a sám pojídal své sousto, aniž z něho též sirotek jedl - [18] ten přec od mládí už se mnou rostl jak u otce, také vdovu jsem od života své matky vodil -, [19] jestliže jsem viděl hynoucího bez oděvu, že se ubožák čím přikrýt nemá, [20] jestliže mi jeho bedra nežehnala za to, že se ohřívá vlnou mých jehnat, [21] jestliže má ruka hrozila sirotkovi, ač jsem v bráně viděl, že mu mohu pomoci, [22] ať mi odpadne lopatka od ramene a paže se mi vylomí z kloubu. [23] Propadl bych jistě strachu, bědám Božím, na nic bych se nevzmohl před jeho vznešeností. [24] Jestliže jsem svou důvěru složil v zlato, třpytivému zlatu říkal: 'V tebe doufám', [25] jestliže jsem se radoval, že jsem tak zámožný, že má ruka nabyla úctyhodného jmění, [26] jestliže jsem viděl světlo sluneční, jak září, a měsíc, jak skvostně pluje po obloze, [27] a mé srdce potají se dalo zlákat, abych polibek svých úst jim rukou poslal, [28] i to by byla nepravost hodná odsouzení, neboť bych tím zapřel Boha shůry. [29] Jestliže jsem se zaradoval ze zániku toho, kdo mě nenáviděl, a byl rozjařen, že potkalo ho něco zlého - [30] vždyť jsem nedal svým ústům zhešit, nevyprošoval jsem si pro něho kletbu, [31] lidé z mého stanu si nestěžovali: 'Kéž by nám dal trochu masa, nejsme syti', [32] cizinec nezůstával přes noc venku, pocestnému jsem otvíral dveře -, [33] jestliže jsem po lidsku své přestoupení skrýval, nepravost svou tajně uložil v své hrudi, [34] že bych se byl lekal početného davu a že bych se opovržení lidských čeledí děsil, pak ať zmlknu a nevyjdu ze dveří. [35] Kéž bych měl někoho, kdo by mě vyslyšel! Zde je mé znamení. Ať mi Všemocný odpoví. Můj odpůrce sepsal zápis. [36] Klidně si jej vložím na rameno, ovinu si jej jak věnec. [37] O každém svém kroku mu povím, jako vévoda přistoupím k němu. [38] Jestliže má půda proti mně křičela a její brázdy přitom plakaly, [39] jestliže jsem její sílu spotřeboval bez placení a její vlastníky odbýval, [40] ať místo pšenice vzejde trní, místo ječmene býlí." Zde končí Jóbova slova.

Jb kapitola 32.

[1] Tu přestali oni tři muži Jóbovi odpovídat, protože byl ve vlastních očích spravedlivý. [2] Zato vzplanul hněvem Elíhú, syn Berakeela Búzského z čeledi Rámovy; jeho hněv vzplanul proti Jóbovi, protože se pokládal za spravedlivějšího než Bůh. [3] Jeho hněv vzplanul i proti jeho třem nepřítelům, protože nenašli správnou odpověď a Jóba prohlašovali za svévolníka. [4] Elíhú se slovy k Jóbovi vyčkával, protože ostatní byli věkem starší než on. [5] Elíhú však viděl, že v ústech oněch tří mužů není vhodná odpověď, proto vzplanul hněvem. [6] Na to tedy navázal Elíhú, syn Berakeela Búzského, slovy: "Co se týče let, jsem mladší, kdežto vy jste kmeti, proto jsem se ostýchal a obával vám sdělit, co vím. [7] Řekl jsem si: Ať promluví léta, ti, kteří mají let mnoho, ať s moudrostí seznamují. [8] Avšak je to duch člověku daný, dech Všemocného, jenž lidi činí rozumnými. [9] Nejsou vždycky moudří ti, kdo mají mnoho let, starci nemusejí vždy rozumět právu. [10] Proto říkám: Poslyšte mě. Rovněž já chci sdělit, co vím. [11] Hle, čekal jsem na vaše slova, naslouchal jsem vaší rozumnosti, až co svými slovy vystihnete. [12] Snažil jsem se vám porozumět, avšak Jóba nikdo neusvědčil, žádný z vás neodpověděl na jeho řeči. [13] Neříkejte: 'My jsme našli moudrost; Bůh ho odvane jak plevu, a ne člověk.' [14] Jób svá slova nezaměřil proti mně, nebudu mu odpovídat vašimi řečmi. - [15] Jsou zděšeni, už neodpovídají, slova jim už došla. [16] Čekám, ale oni nepromluví, stojí tu a neodpovídají. [17] Přispějí tedy já svým dílem, rovněž já chci sdělit, co vím. [18] Jsem naplněn slovy, těsno je duchu v mém nitru. [19] Hle, mé nitro je jako víno, které nemá prūdych, jako nové měchy, jež pukají. [20] Musím mluvit, aby se mi ulevilo; otevřu rty a odpovím. [21] Nebudu nikomu stranit, nechci nikomu lichotit; [22] nevím, co je lichocení, to by mě můj Učinitel brzy smetl.

Jb kapitola 33.

[1] Ty, Jóbe, slyš dobře mou řeč, všem mým slovům dopřej sluchu. [2] Pohled, otevírám ústa, pod mým patrem promlouvá můj jazyk. [3] Má řeč tryská z upřímného srdce, mé rty mluví o poznání vytříbeném. [4] Boží duch mě učinil, dech Všemocného mě oživil. [5] Můžeš-li, odpovídej, předlož mi svou při, postav se! [6] Hle, já budu tvými ústy před Bohem, i já jsem jen kus hlíny. [7] Hle, nemusí tě přepadat strach ze mne, ani moje naléhání tebe tížit. [8] Řekl jsi to přede mnou a já jsem tvá slova slyšel: [9] Šřyzí jsem, prost přestoupení, jsem bez úhony, bez nepravosti. [10] Hle, Bůh proti mně záminky hledá, pokládá mě za nepřítel, [11] sevřel do klády mé nohy a střeží všechny mé stezky.' [12] Hle, odpovídám ti: Zde nejsi v právu, neboť Bůh je větší než člověk. [13] Proč s ním vedeš spor? Že svými slovy neodpovídá? [14] Bůh přece promluví jednou i podruhé, a člověk to nepostřehne. [15] Ve snu, ve vidění nočním, když na lidi padá mrákota, v dřimotě na lůžku, [16] tehdy otvírá lidem ucho a zpečetuje varování, jež jim dal, [17] aby člověka odvedl od toho, co páchá, aby muže chránil před vypínavostí, [18] aby jeho duši ušetřil před jámou a jeho život aby nezašel hubící stělou. [19] Bolestmi je kárán na svém loži, stálým svárem v kostech, [20] takže jeho život si oškívá pokrm a jeho duše vytoužené jídlo. [21] Jeho tělo se očividně ztrácí, vystupují kosti, které nebylo vidět. [22] Jeho duše se blíží jámě a jeho život jistě smrti. [23] Bude-li s ním anděl, tlumočník, jeden z tisíců, a poví-li, že je to přímý člověk, [24] tehdy Bůh se nad ním smiluje a řekne: 'Vykup ho, ať do jámy nesestoupí; mám za něho výkupné.' [25] Jeho tělo bude svěžejší než v mládí, vrátí se do dnů dospívání. [26] Bude-li prosit Boha a on v něm najde zalíbení, ukáže mu svou tvář za hlaholu polnic a člověku vrátí jeho spravedlnost. [27] Bude zpívat před lidmi a řekne: 'Hřešil jsem a převracel, co bylo přímé, ale nebylo mi odplaceno stejným.' [28] Bůh vykoupil jeho duši, aby neodešla do jámy, jeho život smí hledět na světlo. [29] To vše učiní Bůh pro muže dvakrát i třikrát, [30] aby odvrátil jeho duši od jámy a přivedl ke světlu, do světla živých. [31] Poslouchej mě, Jóbe, pozorně, mlč, já budu mluvit. [32] Bude-li co říci, odpověz mi, promluv, chci pro tebe spravedlnost. [33] Nebudeš-li mít co říci, poslouchej mě, mlč a já ti zprostředkuji moudrost."

Jb kapitola 34.

[1] Na to navázal Elíhú slovy: [2] "Vy moudří, slyšte mé řeči, vy vědoucí, naslouchajte mi. [3] Ucho přece přezkoušuje řeči, patro vychutnává pokrm. [4] Volme si, co je právo, ať zvíme mezi sebou, co je dobré. [5] Jób řekl: 'Jsem spravedlivý, a Bůh upírá mi právo. [6] Mám lhát? Proti svému právu mluvit? Zasáhl mě zkázonosný šíp, avšak ne pro přestoupení.' [7] Který muž je jako Jób? Prý pije výsměch jako vodu, [8] spolčuje se s pachateli ničemností, obcuje se svévolnými lidmi; [9] řekl: 'Muži není k ničemu mít zalíbení v Bohu.' [10] Proto mě slyšte, rozumní mužové: Daleko je Bůh od svévole, Všemocný od bezpráví. [11] Podle toho, co člověk udělá, odplatí jemu, s každým nakládá podle jeho stezky. [12] Opravdu, Bůh nejedná svévolně, Všemocný právo nepokříví. [13] Kdo mu dal pod dohled zemi a kdo před něho položil celý svět? [14] Kdyby měl na mysli jenom sebe a svého ducha i dech k sobě zpět stáhl, [15] tu by všechno tvorstvo rázem vyhynulo, člověk by se obrátil v prach. [16] Máš-li tedy rozum, poslyš toto, dopřej sluchu tomu, co říkám. [17] Což může panovat ten, kdo nenávidí právo? Nebo Úctyhodného, jenž je spravedlivý, prohlásíš za svévolníka? [18] Je snad možno říci králi: 'Ty ničemo' nebo urozeným: 'Svévolníku'? [19] Bůh nestrání velmožům, nedá přednost váženému před nuzákem, protože všichni jsou dílem jeho rukou. [20] Umírají v okamžení, třeba o půlnoci. Lid se zachvěje, když odcházejí; i vznešený je odvolán, aniž kdo hne rukou. [21] Na cesty každého jsou upřeny jeho oči, on každý krok vidí. [22] Není temnoty ani šera smrti, kde by se mohli skrýt pachatelé ničemností. [23] Na nikoho nevkládá nic navíc, že by se musel s Bohem soudit. [24] Ctihodné bije, nemusí nic vyšetřovat, jiné staví na ta místa; [25] je obeznámen s jejich dílem, podvrátí je za noc a jsou rozdraceni. [26] Potrestá je jako svévolníky, každý na to bude hledět, [27] za to, že se odchýlili pryč od něho a neměli uznání pro žádnou jeho cestu, [28] takže se až k němu donesl křik nuzných a slyšel křik utištěných. [29] Když zůstane klidný, kdo ho smí prohlásit za svévolníka? Když skrývá tvář, kdo ho může spatřit? A přece bdí nad pronárody i jednotlivci, [30] aby nekraloval člověk - rouhač a nestal se svůdcem lidu. [31] Sluší se doznat Bohu: 'Snáším svůj trest, nebudu už pohoršlivě jednat. [32] Poučuj mě o tom, na co nestačí můj pohled. Spáchal-li jsem podlost, už tak neučiním.' [33] Má snad odplácet dle tvého, když ty jeho názor za nic nemáš? Ty bys to měl rozhodnout, ne já. Pověz, co víš! [34] Rozumní mužové mi přisvědčí a moudrý muž mi bude naslouchat: [35] ŠJób nemluví uváženě, jeho slova nejsou prozíravá. [36] Je třeba jednou provždy Jóba přezkoušet, protože odpovídá jako mužové propadlí ničemnostem. [37] Vždyť ke svému hříchu přidává nevěrnost, mezi námi si výsměšně tleská a má mnoho řečí proti Bohu."

Jb kapitola 35.

[1] Na to navázal Elíhú slovy: [2] "Myslíš si, že je to podle práva říkat: 'Moje spravedlnost převyšuje Boží?' [3] Žíkat: 'Co z toho máš? Co mi prospěje, nebudu-li hřešit?' [4] Odpovím ti několika slovy, i tvým přátelům, kteří jsou s tebou. [5] Pohled na nebe a viz, popať na mraky vysoko nad sebou. [6]

Jestliže jsi zhrěšil, čeho jsi dosáhl proti němu? Bude-li tvých přestoupení sebevíc, co mu tím uděláš? [7] Jestliže jsi jednal spravedlivě, co jsi mu dal, co přijal z tvé ruky? [8] Jen člověka jako ty zasáhne tvá svévole, lidského syna tvá spravedlnost. [9] Lidé křičí pro množství útisku, volají o pomoc pro tvrdou paži mocných, [10] a nikdo se nezeptá: 'Kde je Bůh, můj Učinitel, který dává člověku i v noci prozpěvovat, [11] vyučuje nás a nikoli zvířata zemská a činí nás moudřejší nad nebeské ptactvo?' [12] Potom jim ovšem neodpovídá, když křičí pro pýchu zlovolných. [13] Bůh přece nedá sluchu falši, Všemocný na to ani nepohlédne, [14] zvláště když o něm prohlašuješ: 'Nedívá se na to'. Tvá pře je před ním, jen na něho čekej! [15] Jestliže tedy nestihá hněvem a nestará se příliš o zpupnost, [16] Jób si otevírá ústa do větru a neuváženě vede zbytečně řeči."

Jb kapitola 36.

[1] Elihú dále pokračoval slovy: [2] "Měj se mnou trochu trpělivosti a sdělím ti, že ještě mám o Bohu co říci. [3] Začnu se svým věděním zdaleka a přiznám svému Učiniteli spravedlnost, [4] neboť opravdu má slova nejsou klam; před tebou je člověk dokonalých vědomostí. [5] Hle, Bůh je úctyhodný, nezavrhně bez příčiny, je úctyhodný silou i srdcem. [6] Nenechá naživu svévolníka, ale utištěným dopomůže k právu. [7] Od spravedlivého neodvrací zrak; s králi je na trůn dosazuje navždy a jsou vyvýšeni. [8] Jsou-li však spoutáni řetězy, chyceni do provazů utrpení, [9] oznamuje jim, čeho se dopustili, že se rozbujela jejich přestoupení, [10] otvírá jim ucho pro napomenutí a vyzývá je, aby se odvrátili do ničemností. [11] Poslechnou-li, budou-li mu sloužit, dokončí své dny v pohodě a v rozkoších svá léta. [12] Neposlechnou-li, sejdou hubící střelou a zahynou pro svou nerozváženost. [13] Kdo jsou rouhavého srdce, přispívají k hněvu, nevolají o pomoc, ani když je spoutá. [14] Proto zemře jejich duše v mládí a jejich život skončí se zasvěcení smilstva. [15] Utištěného zachrání skrze jeho utrpení, otevře mu ucho skrze útlak. [16] To on tě odládá z jícnu soužení; abys měl kolem volný prostor, bez stísněnosti, a poklidný stůl plný tučnosti. [17] Chceš-li se svévolně přít, pře tě přivede před soud. [18] Ať tě rozhořčení nezláká k tleskání a velké výkupné ať tě nesvede z cesty. [19] Vytrhne tě volání o pomoc, když se souzíš a napínáš všechnu svou sílu? [20] Nedychti po noci, která odvede národy z jejich míst. [21] Bedlivě dbej, aby ses neobracel k ničemnosti a nevolil ji raději než utrpení. [22] Hle, jak nedostupný je Bůh ve své síle! Kdo je učitel podobný jemu? [23] Kdo smí dohlížet na jeho cestu? Kdo smí říci: 'Jednáš podle?' [24] Pamatuj, že máš vyvyšovat jeho dílo, jež lidé opěvují. [25] Všichni lidé je vyhlížejí, avšak člověk přihlíží jen zdáli. [26] Hle, Bůh je vyvýšený, nad naše poznání, počet jeho let je nevyzpytatelný. [27] Přitahuje vodní kapky, padají jako déšť a v jeho záplavu se mění, [28] když se z mračen valí proudy a hojně skrápějí člověka. [29] Rozumí někdo rozproštění mraků, hromobití v jeho stánku? [30] Hle, nad tím rozprostírá světlo a přikrývá kořeny moře. [31] Povede při s lidmi ten, jenž dává hojný pokrm. [32] Dlaněmi se chápě světla blesků, přikazuje jim zasáhnout útočnicka. [33] Ohlašuje ho jeho hromový hlahol, dokonce i stádo ohlašuje jeho příchod."

Jb kapitola 37.

[1] Mé srdce se z toho chvěje, chtělo by vyskočit ze svého místa. [2] Naslouchejte bedlivě burácení jeho hlasu, rachotu, který mu vychází z úst. [3] Nechá jej dunět pod celým nebem a jeho světlo září až k okrajům země. [4] Za ním řve jeho hlas, on hřmí svým důstojným hlasem a nezadržuje blesky, když se jeho hlas rozléhá. [5] Podivuhodně hřmí Bůh svým hlasem, dělá veliké věci, nad naše poznání: [6] sněhu velí: 'Padej na zem' a dešti: 'Ať prší', a déšť padá v mocných proudcích. [7] Na ruku každého člověka klade svoji pečeť, aby všichni lidé, které učinil, nabyli poznání: [8] Zvěř vchází do doupat a přebývá v svých peleších; [9] vichřice vyráží ze své komnaty a severák přináší chlad; [10] svým dechem vyvolává Bůh led, že zamrzají hladiny vod; [11] oblak obtěžkává vláhou, svým bleskem rozhání mračno, [12] a to se točí a převrací, jak on určí, a vše, co mu přikáže, vykoná na tváří okrsku země; [13] užívá ho jako metly nebo k dobru své země, jako důkazu milosrdenství. [14] Dopřej tomu sluchu, Jóbe, postůj, zda pochopíš Boží divy. [15] Víš snad, co jimi Bůh míní, když ozáří oblak svým bleskem? [16] Víš něco o tom, jak plují oblaka, a vůbec něco o divech Vševědoucích? [17] Ty, jemuž horkem žhne šat, když země znehyní pod jižním větrem, [18] dovedl bys jako on vzklenout oblohu pro mraky, pevnou jak lité zrcadlo? [19] Seznam nás s tím, co mu máme říci. Nic nedokážeme pro temnotu. [20] Ohlásí mu někdo, že hodlám mluvit? Řekne si někdo o to, aby byl zničen? [21] Nelze se dívat do světla blesků tehdy, když září v mracích; až se přežene vítr, pročistí je. [22] Od severu přichází zlatavá záře, třpyt kolem Boha budící hrůzu; [23] avšak Všemocného nenajdeme. Je vznešený v síle, ale soudem a přísnou spravedlností nechce pokořovat. [24] Ať se ho proto lidé bojí; nehleď na žádného, kdo spoléhá na své moudré srdce."

Jb kapitola 38.

[1] Na to odpověděl Jóbovi ze smrtě Hospodin slovy: [2] "Kdo to zatemňuje úradek Boží neuváženými slovy? [3] Nuže, opásej si bedra jako muž, budu se tě ptát a poučíš mě. [4] Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, víš-li něco rozumného o tom. [5] Víš, kdo stanovil její rozměry, kdo nad ní natáhl měřící šňůru? [6] Do čeho jsou zapuštěny její podstavce, kdo kladl její úhelný kámen, [7] zatímco jitřní hvězdy společně plesaly a všichni synové Boží propukli v hlahol? [8] Kdo sevřel moře vraty, když se valilo z lůna země, [9] když jsem mu určil za oděv mračno a za plénku temný mrak, [10] když jsem mu stanovil meze, položil závory a vrata [11] a řekl: 'Až sem smíš přijít, ale ne dál; zde se složí tvé nespoutané vlnobití!' [12] Zdali jsi ty někdy za svých dnů dal příkaz jitra a vykázal jitřence její místo, [13] aby se chopila okrajů země a svévolníci byli z ní vytřeseni? [14] Země se mění jak hlína pod pečetidlem, ale oni tu stojí, ač jsou jen šat. [15] Svěvolníkům bude odepřeno světlo a zvednutá paže bude přeražena. [16] Přišel jsi až ke zřídlu moře, procházel ses po dně propastné tůně? [17] Byly ti odkryty brány smrti, brány šeré smrti jsi spatřil? [18] Postřehls celou šíři země? Pověz, znáš-li to všechno. [19] Kde je cesta k obydlí světla? Kde má své místo temnota? [20] Můžeš je vykázat do jejich hranic? Máš ponětí o stezkách k jejich domu? [21] Tušil jsi, že se jednou narodíš a jak velký bude počet tvých dnů? [22] Přišel jsi někdy ke skladům sněhu, spatřil jsi sklady krupobití, [23] které si šetřím pro časy soužení, pro den války a boje? [24] Kde je cesta k místu, kde se dělí světlo? Odkud se žene na zemi východní vítr? [25] Kdo vyryl koryta povodní a bouřnému mračnu cestu, [26] aby pršelo na liduprázdnou zemi, na poušť, v níž člověka není, [27] aby se napojila místa pustá a zpusťovaná a vzešla mladá tráva? [28] Má snad déšť otce? Kdo zplodil krůpěje rosy? [29] Z čího lůna vyšel led? Kdo rodí nebeské jíní? [30] Vody tuhnou na kámen, zamrzá hladina propastné tůně. [31] Dovedeš spoutat mihotavý třpyt Plejád nebo rozvázat pouta Orióna? [32] Vyvedeš hvězdy zvířetníku v pravý čas a povedeš souhvězdí Lva s jeho mladými? [33] Víš, jaké jsou řády nebes? Ty jsi je ustanovil, aby dozírala na zemi? [34] Pozvedneš svůj hlas k oblaku, aby tě přikryla spousta vod? [35] Posíláš snad pro blesky, aby přišly a ohlásily se ti: 'Tu jsme'? [36] Kdo dal ibisovi moudrost a kouhoutovi rozum? [37] Kdo je tak moudrý, aby sečetl mraky? Kdo složí nebeské měchy, [38] když prach se v slitinu spojí a hroudy k sobě

přilnou? [39] Můžeš ulovit pro lva kořist a uspokojit lačnost lvíčat, [40] když se krčí v peleších, číhají ve svém doupěti v houštích? [41] Kdo opatří úlovek krkavci, když jeho mláďata volají k Bohu a bloudí bez potravy?

Jb kapitola 39.

[1] Znáš čas vrhu skalních kozorožců? Opatrovals laň, když rodí? [2] Počítáš měsíce, kdy jsou březí, a znáš čas jejich vrhu, [3] jak se skloní, vrhnou svá mláďata, svých bolestí pozbyvají? [4] Jak jejich mláďata sílí, volně si rostou, odběhnou a už se k nim nevracejí? [5] Kdo vypustil divokého osla na svobodu, kdo uvolnil řemení stepnímu oslu, [6] jemuž jsem za domov vykázal pustinu, solnou pláň za příbytek? [7] Posmívá se městskému hluku, neposlouchá povyk pohaněče, [8] na horách slídí po pastvě, pídí se po zeleni. [9] Bude ti chtít jednorozče sloužit či nocovat u tvého krmelce? [10] Připoutáš jednorozče provazem k brázdě, bude snad za tebou doliny vláčet? [11] Důvěřuješ mu, protože má tak velkou sílu? Ponecháš mu výtěřek své práce? [12] Věřil bys mu, že tvé zrno sveze a shromáždí na tvůj mlat? [13] Pštrosice mává křídlem, není to však perut' s brky čápa; [14] svá vejce ponechává na zemi a zahřívá je v prachu, [15] zapomíná, že je noha může rozšlápnout a polní zvěř zdupat. [16] Se svými mláďaty zachází tvrdě, jako by nebyla její, nemá strach, že bude její námaha marná. [17] Bůh totiž odepřel dát jí moudrost, nedal jí ani díl rozumnosti. [18] Když se však vyplašena vymrští, je jí k smíchu kůň i s jezdcem. [19] Dal jsi snad koni bohatýrskou sílu, přioděl jsi jeho šíjí hřívou? [20] Docílíš, aby poskakoval jako luční kobylka? Jeho vznešené frkání vzbuzuje strach, [21] v dolině hrabe nohama, rozjařen silou, má-li vytáhnout proti ozbrojencům, [22] vysmívá se strachu, neděsí se, před mečem se neobrací. [23] Toulec nad ním chřestí, blýská se kopí a oštěp, [24] s burácením se řítí po zemi, až se chvěje, nedá na nic než na zvuk polnice, [25] zařehťá, kdykoli polnice zazní, zdaleka věští bitvu, povely velitelů a válečný ryk. [26] Žídí se snad sokol tvým rozumem, když vzletné, rozprostře křídla k jihu? [27] Což se na tvůj rozkaz vznese orel, aby si vysoko udělal hnízdo? [28] Přebývá a nocuje na skále, na skalním útesu, nepřístupném místě. [29] Odtud vyhlíží pokrm, dodaleka hledí jeho oči. [30] Jeho mláďata střežají krev, a kde jsou skolení, tam je i on."

Jb kapitola 40.

[1] Hospodin dále řekl Jóbovi toto: [2] "Smí se člověk přít se Všemocným? Smí ho kárat? Ten, kdo Boha obvinil, ať odpovídá." [3] Jób na to Hospodinu odpověděl: [4] "Co ti odpovím, když jsem tak bezvýznamný! Kladu si na ústa ruku. [5] Jednou jsem už promluvil a nevím co odpovědět, ba i podruhé, ale nemohu pokračovat." [6] Na to odpověděl Jóbovi ze smršťe Hospodin slovy: [7] "Nuže, opásej si bedra jako muž, budu se tě ptát a poučíš mě. [8] Chceš vsutku rušit můj soud, prohlásit mě za svévolníka a sám zůstat spravedlivý? [9] Zdalipak máš paži jako Bůh a jako on hřímáš svým hlasem? [10] Ozdob se tedy důstojností a vyvýšeností, oblékni si velebnost a vznešenost. [11] Vylej všechnu prchlivost svého hněvu, pohled' na každého pyšného a sniž ho, [12] pohled' na každého pyšného a zkruš ho, sraz na místě svévolníky, [13] ukryj je všechny společně do prachu, jejich tvář ovaž pro úkryt v zemi. [14] Potom ti vzdám chválu i já, že tvá pravice tě zachránila. [15] Pohled' jen na behemóta, i jeho jsem učinil jako tebe; on jako dobytče žere trávu. [16] Pohled', jakou má sílu v bedrech, jak mocné jsou svaly jeho břicha. [17] Napřímí ocas jako cedr, šlachy jeho stehen jsou propletené, [18] jeho kosti jsou bronzové válce, jeho hnáty jako železný sochor. [19] On byl na počátku Božích cest; jen jeho Učinitel může na něj s mečem. [20] Pastvu mu poskytují hory, kde dovádí všeliká zvěř polní, [21] uléhá pod lotosem, skryt ve třtině a bahnu. [22] Lotos jej zastírá svým stínem, potoční topoly ho obklopují. [23] A hle, vzdeme-li se řeka, neustoupí, důvěřuje si, i když se mu Jordán do tlamy valí. [24] Kdo se mu postaví do očí a provleče mu chřípí smyčku? [25] Vytáhneš udicí livjátana a zkrátíš provazem jeho jazyk? [26] Vložíš mu do chřípí stěnou houžev, probodneš mu čelist hákem? [27] Bude se tě doprošovat o smilování a pokorně s tebou mluvit? [28] Uzavře snad s tebou smlouvu, abys jej vzal provždy za otroka? [29] Můžeš si s ním pohrávat jak s ptáčkem? Uvážeš ho pro své děvečky? [30] Budou o něj společníci smlouvat, rozkouskují si ho kupčící? [31] Propíchneš mu kůži bodci, jeho hlavu rybářskými harpunami? [32] Zkus na něho vložit ruku! Pomysli na boj, a neuděláš to."

Jb kapitola 41.

[1] Hle, čekat na něho je ošidné, při pohledu na něho se člověk hrouťí. [2] Není odvážlivce, který by ho dráždil. Kdo potom obstojí přede mnou? [3] Kdo mi napřed něco dal, abych mu to splatil? Pod celým nebem všechno je mé. [4] Nemohu mlčet o jeho údech, nemluvit o jeho bohatýrské síle a jeho výborné stavbě těla. [5] Kdo odkryl jeho oděv a přistoupil k němu s udidly dvojíty? [6] Kdo otevřel vrata jeho tlamy? Strach jde z jeho zubů. [7] Jeho hřbet je jako řady štítů těsně uzavřených pod pečeti, [8] dotýkají se jedny druhých, vítr mezi ně nevnikne; [9] jeden přilétá k druhému, jsou pevně sevřeny, nelze je oddělit. [10] Jeho kýčáním se rozžehává světlo, jeho oči jsou jak řasy jitřenky, [11] z úst mu vycházejí pochodně, unikají ohnivé jiskry, [12] z nozder mu vystupuje kouř jak z hrnce nad ohněm z rákosí rozdmýchaným, [13] jeho dech rozžhavuje uhlí, z tlamy mu šlehá plamen, [14] v jeho šíjí dříme síla, před ním se každý zkroušeně chvěje, [15] laloky mu přiléhají k tělu jak ulité, netřesou se, [16] jeho srdce je slité, tvrdé jako kámen, slité jako spodní žernov. [17] Když se zvedne, sami bohové se leknou, při tom hrozném třesku jsou bez sebe strachy, [18] meč, jenž by ho zasáhl, tu ránu nevydrží, ani kopí, vržená střela či hrot šípu. [19] Železo má za slámu, bronz za trouchnivé dřevo, [20] šíp z luku ho nezažene na útěk, kameny z praku se před ním mění v stébla slámy, [21] kyj má jen za slaměné stéblo, posmívá se, když přiletí chvějící se oštěp. [22] Vespod má ostny podobné střepům, vleče se blátem jako smyk na obilí, [23] způsobuje, že to v hlubině vře jako v hrnci, moře je pro něj jak kelímek na masti, [24] nechává za sebou světélkující dráhu, až se zdá, že propastná tuň zšedivěla. [25] Na prachu země mu není podobného, kdo by byl prost všeho děsu. [26] Na všechno vysoké pohlíží svrchu, nad všemi šelmami je králem."

Jb kapitola 43.

[1] Jób na to Hospodinu odpověděl: [2] "Uznávám, že všechno můžeš a že žádný záměr tobě není neproveditelný. [3] Kdo smí nerozvázně zatemňovat úrdek Boží? Ano, hlásal jsem, čemu jsem nerozuměl. Jsou to věci pro mě příliš divuplné, které neznám. [4] Rač mě vyslyšet a nech mě mluvit; budu se tě ptát a poučíš mě. [5] Jen z doslechu o tobě jsem slyšel, teď však jsem tě spatřil vlastním okem. [6] Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a popelu." [7] Když Hospodin k Jóbovi domluvil tato slova, řekl Elífazovi Témanskému: "Můj hněv plane proti tobě a oběma tvým přátelům, protože jste o mně nemluvíli náležitě jako můj služebník Jób. [8] Vezměte tedy za sebe sedm býčků a sedm beranů a jděte k mému služebníku Jóbovi."

Obětujte za sebe zápalnou obět' a můj služebník Jób ať se za vás modlí. Já ho přijmu milostivě a nepotrestám vás za vaše poblouzení, že jste o mně nemluvili náležitě jako můj služebník Jób." [9] I šli Elífaz Témanský, Bildad Šúchský a Sófar Naamatský učinit, co jim Hospodin nařídil. A Hospodin Jóba milostně přijal. [10] Hospodin také změnil Jóbův úděl, poté co se modlil za své přátele, a dal mu všeho dvojnásob, než míval. [11] I přišli k němu všichni jeho bratři a všechny sestry a všichni jeho dřívější známí, aby s ním v jeho domě pojedli chléb. Projevovali mu soustrast a snažili se ho potěšit po všem tom zlu, jež na něj Hospodin uvedl, a každý mu daroval po kesítě a zlatém kroužku. [12] A Hospodin Jóbovi žehnal ke konci více než na začátku, takže měl čtrnáct tisíc ovcí a koz, šest tisíc velbloudů, tisíc spřežení skotu a tisíc oslic. [13] Měl také sedm synů a tři dcery. [14] Jednu nazval Jemíma, druhou Kesía a třetí Keren-ha-púk. [15] Po celé zemi se nenašly tak krásné ženy, jako byly dcery Jóbovy. Otec jim dal dědictví jako jejich bratrům. [16] Jób potom žil ještě sto čtyřicet let a viděl své syny i syny svých synů do čtvrtého pokolení. [17] I zemřel Jób stár a sytý dnů.